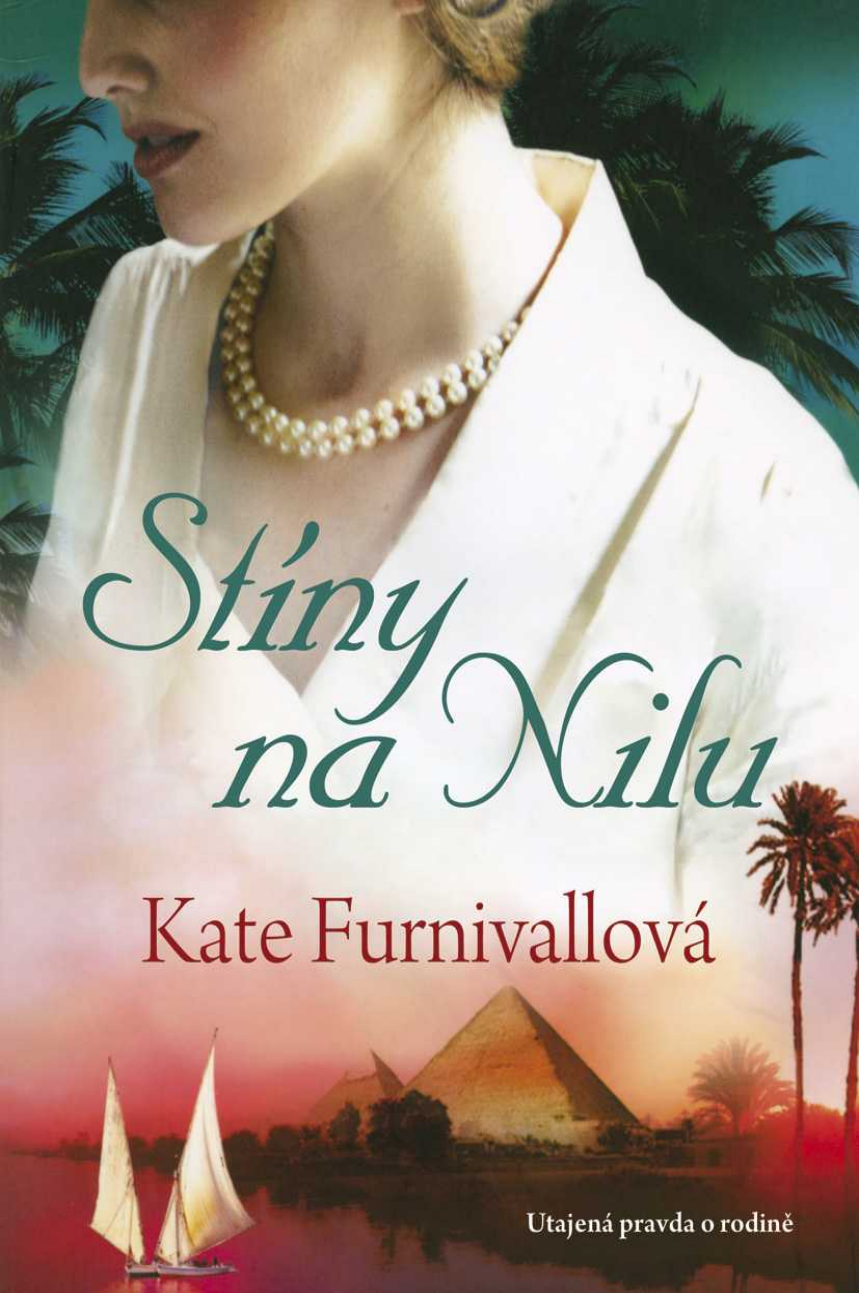

Stíny na Nilu

Kate Furnivallová

Utajená pravda o rodině

Stíny na Nilu

Stíny na Nilu

Kate Furnivallová

Přeložila Hana Volejníková

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Kate Furnivall

All rights reserved.

Z anglického originálu *Shadows on the Nile*

(Published by Sphere, London, 2012)

přeložila © 2013 Hana Volejníková

Redakce textu: Iva Klinderová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-886-4

S láskou Lilli

Poděkování

Děkuji Catherine Burkeové a jejím spolupracovníkům z nakladatelství Little Brown za brilantnost, entuziasmus a pracovní nasazení. Zvláštní díky patří Thalii Proctorové, jež zredigovala ostržím zrakem můj román.

Své agentce Terese Chrisové děkuji za to, že po celou dobu byla hybatelkou práce i mou přítelkyní.

Badatelské cesty jsou vždy fascinující, díky Richardovi a Anne Sharmovým moje putování Egyptem nebylo jen ohromně přínosné, ale i nezapomenutelně zábavné.

Děkuji Aml Demosové, která mi ukázala svou zemi, a Wendy Clarkové za vhled do roku 1932.

Mé díky patří rovněž Marian Churchwardové, které připadlo luštit mé klikyháky a jejíž jméno jsem si vypůjčila.

Mé vřelé díky patří Anneli a Horstovi Menkeovým, na jejichž nádherné zahradě jsem mohla psát bez omezení.

Svému manželovi Normanovi děkuji za to, že mi byl pevnou oporou na každém písčitém kroku této cesty.

Anglie, 1912

Noční zvuky jsou nejhorší. Vrhnou se ze tmy na člověka a sevrou mu hrdlo. Nebo proklouznou pode dveřmi do jeho ložnice.

Přestaň. Nech toho. Jessica se tloukla do čela klouby ohnutých prstů ruky.

Přestaň. Přece se nebudeš bát jako malá holka něčeho, co není. Jsi už skoro dospělá. Je ti sedm roků a osm měsíců. Nemůže se porovnávat s mladším bratrem Georgiem, kterého rodiče strčili do mrňavé ložnice na konci chodby. Jako by Georgie byl něco špinavého.

Zvuky nepřestávaly k Jessice doléhat. Tiché a tajnůstkářské. Šepot, který náhle odezněl. Matčiny rychlé, naléhavé kroky na podestě. Další, cizácké zvuky, jež se kradly jako zloděj ve stínu. Jessica neměla tmou ráda a nemohla pochopit, jak se stalo, že noční vzduch náhle zhoustl a tížil ji na hrudníku tak, že do něho musela tlouct pěstmi, aby popohnala plíce. Přitáhla si kolena k bradě, přitiskla si na holeně flanelovou noční košili s modrými stuhami a objala nohy pažemi. Kůži měla studenou, ačkoli ležela pod prachovou prošívanou přikrývkou.

Zvuk, který ji předtím probudil, se ozval znovu. Z onoho zaskučení se jí zježily světlé chloupky na krku. Jessica odhodila přikrývku a vyskočila z postele. Srdce jí zběsile tlouklo, zatímco se prodírala tmou, rozhrnovala ji rukama jako závěs. Konečně se dostala ke dveřím. Vzala za kulatou mosaznou kliku a otočila jí. Nedělo se nic. Zkusila to podruhé. Nic. Dveře byly zamčené. Jessica ucítila stejné mravenčení na kůži jako tehdy, když jí spadl na paži pavouk.

Proč by ji otec zamykal v pokoji?

Proč by matka s něčím takovým souhlasila?

Strach, ostrý jako břitva, jí projel hrudníkem. Jessica si lehla ke dveřím na studené linoleum, přetočila se na bok a vrtěla se tak dlouho, až se jí podařilo přitisknout oko k úzkému proužku světla. Na druhé straně dveří

však neviděla nic víc než koberec. Na podestě se znovu ozvalo ono zaskučení a po něm ještě vyděšené zakvičení. Jessica vyskočila na nohy a v návalu vzteku bušila pěstmi do dveří, lomcovala jimi v pantech.

„Georgie!“ křičela.

Světlo na podestě náhle zhaslo. Dům se ponořil do olejovitě hustého ticha.

„Georgie!“ ječela Jessica. „Georgie!“

Tloukla pěstmi do dřevěné výplně dveří.

„Pusťte mě ven!“

Místo odpovědi slyšela jen ticho.

„Mami!“

Odpovědí jí byla jen tma.

Jessica zadržela dech a napjala uši, až ji rozbolely. Najednou zaslechla slabé klapnutí domovních dveří.

Georgie měl rád park. Líbilo se mu stát u velkého kulatého jezírka s fontánou a kamenným lvem uprostřed. Celé jezírko bylo ohrazené plůtkem z kroucených kovových ok, který sahal do výšky kolen a chránil děti a psy před pádem do vody. Listy leknínů plující na hladině vypadaly jako zelené náslapné kameny. Pokud vám přálo štěstí, mohli jste zahlédnout vážku, jak mizí střelhitě mezi lekníny, či naopak se z nich vynoří jako zářivá duha.

Georgie dokázal celé hodiny sledovat klouzající stíny zlatých rybek, jež se pohybovaly ve vodě jako mlčenliví duchové. Jeho největším oblíbencem byl Watson, který měl stříbrný pruh na zádech. Byli tady ale i jeho přátelé: Farintosh, Armitage a Hatherley. Nejmenší z rybek, s vykousnutou hřbetní ploutví, se jmenovala paní Hudsonová. Jessica mu dovolila, aby vybral jména pro všechny rybičky.

Pohled na ně ho vždycky uklidnil. Stalo se tak i dneska. Jessica stála vedle něho, nedržela ho za ruku, jen se svými prsty téměř dotýkala jeho svěšené ruky. Georgie si začal broukat. Věděla, že je šťastný. V domě takový pocit nikdy neprožíval, cítil se ohrožený přílišnou blízkostí lidí. Matka ale zkazila ten okamžik.

„Pojďte, děti, budete si hrát s míčem.“

„Mami, až jindy,“ odmítla Jessica zdvořile.

Matka se zamračila, sedla si na lavičku a pustila se do čtení časopisu.

Rty měla však pevně stisknuté a neustále pokrčovala a narovnávala nohy. Nakonec to už nevydržela a řekla: „Přípozdívá se, půjdeme domů.“

Georgie zavrtil hlavou, z jeho blondatých kučer číšel vzdor.

„Pro boha svatého, Georgie,“ prohlásila matka podrážděně. „Přece nebudeš celý den civět na rybičky jako nějaký idiot. Je ti už pět, už bys to měl chápat.“

Jessica znervózněla. Pošeptala Georgiemu, že Watson by chtěl být chvíli sám. Snažila se odlákat bratra pomalu, krok za krokem, jenže maminka jako vždycky ztratila trpělivost a popadla Georgieho za zápěstí, vlekla ho pryč.

Nedotýkej se ho. Nesnáší, když –

Georgie spustil ryk. Nevřeštěl jako jiné děti. Jeho jekot zněl, jako kdyby umíral, jako kdyby ho někdo pūlil sekerou.

Jessica si vybavila tu scénu právě teď, když stála přitisknutá ke dveřím a svírala v ruce modrou stuhu od noční košile. Mrkala zuřivě na podlahu v tmavém pokoji, před očima měla matčiny bílé rty. Byl to Georgieho jekot v parku, který se prosmekl pod jejími dveřmi a nepřestával jí vrískat v hlavě.

Ranní slunce do ní dloublo svým prstem a probudilo ji. Jessica zvedla hlavu spočívající na tvrdé podlaze a podívala se nepřátelsky na dveře. Vyškrábala se na nohy, byla jí zima a třásla se, hlavu měla vycpanou šedivou vatou. Nedělala si příliš velké naděje, přesto ale vzala za kliku a otočila ji. Dveře se otevřely zcela lehce; stojací hodiny v hale právě odbíjely osm. Jessica na okamžik zpanikařila, protože každé ráno ze všeho nejdříve utíkala za bratrem. Probudila ho a přiměla umýt se a obléct. Byla u něho dříve než maminka.

Běžela po špičkách ke dveřím na konci chodby, zatajila dech a otevřela dveře. Nevěděla, co za nimi uvidí, její mladý mozek byl ale přesvědčený, že to bude něco špatného, chaotického, něco, co ji zraní na zbytek života. Když zjistila, že uvnitř je všechno zcela normální, úlevný úsměv se jí rozlil po tvářích a zahnal z nich strach.

Její modré oči si s potěšením prohlížely malou ložnici s tmavě zelenými závěsy, se stohem knih na komodě a opuštěnou kriketovou pálkou opřenou o zeď. Pálka byla dárkem od jejich otce, chtěl tak Georgieho přimět, aby se věnoval tomuhle sportu. Georgie nenáviděl kriket, po pravdě

řeceno nenáviděl všechny druhy sportů, a to bez výjimky. Jessica nicméně chtěla udělat otci radost, a tak naučila bratra házet a chytat míč. Musela se při tom vyzbrojit nezměrnou trpělivostí.

V ložnici se nic nezměnilo. Georgie ležel na úzké posteli. Spal s tváří zabořenou do polštáře, jeho nádherné zlaté kučery však zářily životem a jedna noha mu vykukovala zpod přikrývky. Jessica si všimla, že má na sobě červené kostkované pyžamo, a hrdlo se jí sevřelo lehkou panikou. Pamatovala si, že mu včera oblékla oblíbené modré pyžamo. Georgie miloval modrou barvu. Když měl na sobě něco modrého, cítil se mnohem lépe. Jessica se to pokusila vysvětlit matce, ta ji však odbyla, že je to nesmysl, a koupila mu červený kabát. Červená barva byla ta nejhorší volba ze všech. V červené se Georgie choval hrozně.

„Georgie,“ řekla tiše, „to jsem já.“

Zamumlal něco do polštáře.

Zamířila k posteli. Zasmála se a zatahala za cíp přikrývky. Dávala přitom pozor, aby se bratra nedotkla. „Vstávej, ospalče.“

Otočil se k ní a usmál se.

Nebyl to Georgie.

„Kdo jsi?“ zakřičela na něho.

„Jmenuju se Timothy.“

„Ty nejsi Georgie! Zmiz odtud! Vypadni z jeho postele.“

Sevřela předeek pyžama – Georgieho pyžama – a šklubla jím, vytáhla tohohle podvodníka z bratrovy postele. Lomcovala jím, tvář měla zkřivenou vztekem. Proč by se měla starat o to, že ten kluk křičel? Nebo že se mu trásla jeho pitomá ramena? Nepřestala držet kluka za pyžamo a naklonila se k němu.

„Kde...“

Zatřásla jím.

„Je...“

Jeho bosé nohy se téměř odlepily od země.

„...Georgie? Co jsi provedl mému bratříčkovi? Kde ses tu vzal?“

Modré oči měl zalité slzami, přesto se zmohl na vzdorovitý pohled. „Jmenuju se Timothy.“ Ukázal ručičkou na postel. „Tohle je moje postel. Bydlím tady.“

„Ne, nebydlíš,“ křičela na něho Jessica.

Ruce se jí chvěly a puslu měla tak vyprahlou, že jí slova uvízla na jazyku. Kluk nepřestával souhlasně kývat, že tady bydlí. Zuby měl zaťaté do chvějícího se spodního rtu, přesto to nevzdal.

„Kdo jsi?“ zaječela na něho.

„Tvůj nový bratr.“

Ta nemilosrdná slova páčila Jessiku v uších, zatímco utíkala po schodech dolů. Vtrhla do kuchyně. Matka seděla u stolu a sypala si právě lžičku cukru do šálku. Nikdy nepila slazený čaj. Matčina tvář byla našedlá a mdlá. Matka měla na sobě světle hnědé šaty, které si oblékla včera. Potrpěla si na elegantní, upravený zevnějšek a neustále hubovala dceru, že by měla na sebe víc dbát a kartáčovat si častěji vlasy. Dnes ale vypadala stejně neupraveně jako uklízečka paní Rushtonová, která k nim chodila v pondělí. Jessiku napadlo, že matka možná vůbec nespala v posteli.

Vzpomněla si na kroky na podestě, na kradmý šepot, a náhle pochopila, co se stalo. Ta myšlenka se jí vzdula v hlavě jako hrozivá vlna, Jessica se nadechla.

„Kde je? Co jste s ním provedli?“ obořila se na matku.

Ta se podívala na ni tak zvláště. Napjaté svaly kolem úst prozrazovaly, že se matka zlobí. Jessica na sobě cítila tíhu matčina zkoumavého pohledu.

„Jessiko, přestaň vyvádět.“

„Kam jste ho dali?“

Nekřič na maminku, přestaň, nebo... Jessica si zakázala myslet na to, co by mohlo následovat, kdyby nepřestala.

Ztišila hlas. „Kde je Georgie?“

„Pryč. Máš nového bratříčka Timothyho. Přeji si, abys ho milovala stejně jako...“ Matka se odmlčela. Štíhlé prsty jejích rukou se tiskly k šálku, toužily po teplu. „Stejně jako tvůj otec a já.“

Jessica by nejraději zakřičela *ne* na celou kuchyni, nakonec se ale ovládla. „Kde jste ho našli?“

„Timothyho jsme nenašli, ale vybrali mezi dětmi v sirotčinci.“

„Kde je *můj* Georgie?“

„Georgie není tvůj. Je pryč. Už se o něm nikdy nebudeme bavit.“

„Ne!“ Jessica se tentokrát neudržela. Zaťala prsty do opěradla dřevěné židle před sebou, bála se, aby nerozdrásala matce tvář. „Ne, mami, prosím, prosím. Přivezte ho zpátky.“ Slzy se jí koulely po tvářích, styděla se za ně, protože věděla, že matka nesnáší, když se podle jejích měřítek někdo chová teatrálně. „Mami, budu se o něho lépe starat. Naučím ho, jak se má chovat, prosím, prosím, prosím...“ Její hlas zněl naléhavě.

Viděla, jak matka odvrátila pohled.

„Mami, slibuji, že dohlédnu na to, aby tě Georgie tolik neobtěžoval a –“

„Jessiko, přestaň.“

„Já ho miluji. A on miluje mě. Potřebuje mě...“

Matčiny krásné modré oči se na ni dívaly. Čísela z nich únava a otupění způsobené smutkem. „Jessiko, přestaň obelhávat samu sebe.“ Matka zavržela hlavou. „Ten chlapec je neschopný lásky.“

„Ne, ne, když mu čtu, miluje mě, vím, že je to pravda.“

„Je nemocný. Nemá to v hlavě v pořádku.“

„Ne!“

„Ano. Bude žít v místě, kde se o něho postarají lidé, kteří vědí, co je pro něho nejlepší. Věř mi, že tam bude šťastnější a že na nás zapomene dřív, než uběhne týden.“

„Ne!“

„Ano, chová se čistě sobecky.“ Matka se naklonila dopředu a zabodla pohled do dceřiny tváře. Hlas jí nečekaně zvroucněl. „V hloubi srdce víš, že mám pravdu. Je mi to líto, velmi líto, protože si uvědomuji, že jsi ho měla ráda, třebaže bylo nemožné s ním žít. Teď však musíme akceptovat, že zmizel z našich životů jednou provždy.“ Matka se znovu napřímila, vypjala ramena a nasadila si úsměv na rty. „Od nynějška budeme všichni milovat tvého nového bratříčka.“

„Mohu ho navštívit?“

„Koho?“

„Georgieho.“

Matka vstala. „Ne,“ vyrazila ze sebe ostře. „Zapomeň na toho kluka. Nechce tě. Už pro nás neexistuje.“

Rozhostilo se věčné ticho. Jessica horečnatě dýchala. Chtěla křičet Georgieho jméno, místo toho stála nehybně, paže se zaťatými pěstmi svěšené podél těla, topila se v bezútěšné izolaci.

„Mami,“ zašeptala, „když budu hodná a budu milovat nového bratříčka, dovolíte Georgiemu vrátit se domů?“

Matka vzdychla. „Proč jsi, Jessiko, tak tvrdohlavá? Vůbec jsi mě neposlouchala.“

Jessica stála připravená za dveřmi. Jakmile otec otočil klíčem v zámku, prudce otevřela dveře a stoupla si před něho.

„Tati, musím s tebou mluvit.“

Zarazil se před prahem. Podíval se na dceru, měla pocit, že jeho tvář před ní couvla, zatímco jeho tělo zcela znehybnělo. Její otec byl muž průměrného zevnějšku a střední postavy, na sobě měl nenápadný šedý oblek a světle hnědé vlasy rozdělené úhlednou pěšinkou. Nosil brýle a nenáviděl je, protože je považoval za projev slabosti, což byla vlastnost, kterou on rozhodně netoleroval. Intenzivně modré oči jako jediné prozrazovaly jeho pronikavou inteligenci, která ho poháněla na cestě k dokonalosti – vlastní osoby i ostatních lidí. Na Jessiku vždycky působil skličujícím dojmem. Jessica ustoupila do haly, vzala otci klobouk a položila ho na stolek. Otec zavřel venkovní dveře, nicméně otálel se svlékáním svrchníku.

„Jak se daří tvé matce?“ zeptal se Jessiky.

„Je v salonu. S mým novým bratrem.“

„Jak se daří Timothy?“

„Hraje si s Georgieho vláčky.“

Otcovy oči se rozzářily. „Vážně?“

Georgie si s vláčky nikdy nehrál. Jen u nich rozebral motory.

„Tati, napsala jsem dopis.“ Jessica vytáhla z kapsy sukně modrou obálku. „Je to dopis pro Georgieho, na rozloučenou.“

Otec si posunul brýle ke kořenu nosu a spěšně si pověsil kabát na věšák. Jessice bylo jasné, že chce co nejdříve zmizet, a tak mu zastoupila cestu do přijímacího pokoje. Usmála se.

„Můj nový bratr se mi líbí.“ Nedokázala se přinutit, aby vyslovila jeho jméno.

„Výborně.“

„Potřebuji Georgieho novou adresu, abych ji napsala na obálku.“ Nepréstávala se usmívat. „Až dopis odešlu, budu moct na Georgieho zapomenout.“

Otec vzdychl. Byl to táhlý mrzutý zvuk.

„Ach, Jessiko, vím, že jsi hrozně šikovná.“ Natáhl ruku. „Pošlu ten dopis sám.“

Nepřela se s ním. Podala mu dopis. Věděla, že ho spálí v krbu.

„Tati, Georgie je také šikovný. Umí číst skoro tak dobře jako já. Zeptej se slečny Millerové.“ Slečna Millerová byla poslední z dlouhé řady chův, které se vystřídaly v domě.

Otec ji vzal za bradu, zaklonil jí hlavu dozadu a prohlížel si linie jejího obličeje. Připadala si jako jeden z kokršpanělů, které strýček Gus hodnotil na výstavě psů.

„Jessiko, nepříjemná pravda zní, že Georgie je mimořádně těžko zvládnutelná osoba, která nemůže žít mezi normálními lidmi. Neodporuj mi. Víš, že je to pravda a musíš ji přijmout.“

„Tati, když nebudu hodná, pošleš mě na stejné místo jako Georgieho?“ Pustil jí bradu. „Tohle na mě nezkoušej.“

„Poslal bys mě někam jinam?“

Na okamžik oněměl, kolem úst mu cukalo. Jessice došlo, že se snaží ovládnout, aby na ni nezačal křičet, a tak si znovu nasadila úsměv.

„Jessiko, nebuď dětinská,“ řekl úsečně. „Minulost je pryč. Zapomeň na ni. Teď prožíváme nový skvělý začátek, platí to pro nás všechny včetně Timothyho.“

Vyhnul se dceři a otevřel dveře salonu. Jak nahlédl dovnitř, široký úsměv se mu rozlil po tváři. „Jak se má můj hodný chlapec?“ zeptal se a zmizel v teple pokoje.

Jessica zůstala stát v pusté hale, oněmělá smutkem.

2

Londýn, Anglie 1932

O dvacet let později

Ozval se štěkot lišky. Tajemný zvuk divokého zvířete se rozléhal v nočních londýnských ulicích a mohl za to, že Jessie Kentonová, která kontrolovala, zda západka na okně je na svém místě, na okamžik znehybněla. Liška zaštěkala podruhé, její hlas nesoucí se ozvěnou zahradami v Putney byl stejně osamělý jako hlas blázna.

Jessie ustoupila od okna. Její byt se nacházel v prvním patře, z ložnice bylo vidět na ulici, na níž o kousek dál stála trpělivě lampa a vyhlížela ji jako přítel. Žluté světlo lampy si každou noc našlo cestu dovnitř mezerou mezi závěsy a dovolilo Jessie přecházet z pokoje do pokoje, aniž by musela rozsvěcet. Bylo to tak lepší. Nechtěla dávat najevo, že nemůže spát. Že je možná nervózní.

Každopádně nechtěla rušit Tabithu.

Jessie vstoupila tiše do obývacího pokoje. Panovala v něm větší tma, protože kraje závěsů se téměř překrývaly. Jessie cítila, jak se jí srdce rozbušilo o trochu víc. Obejít židle a stůl by nicméně zvládla i se zavřenýma očima, a tak se dostala bez nehody k širokému arkýřovému oknu se třemi zástrčkami. Jessie prostrčila ruku mezerou mezi závěsy a zkontrolovala západky na okně. Všechny byly zavřené. Srdce se odměnilo Jessie tím, že tlouklo o poznání klidněji. Jessie se usmála a zakroutila hlavou nad sebou samou. Uhlazovala právě závěs, když žluté světlo dopadající zvenku na okamžik zesláblo. Jessie se zatajil dech. Přinutila se znovu podívat na ulici.

Všechno vypadalo nehybně. Intenzita světla se opět vyrovnala, něco – nebo někdo – muselo ale předtím protnout světelný kužel. Jessie stála za závěsem a pečlivě kontrolovala tichou obytnou ulici, prozkoumala každý náznak zhmotnělé tmy i tmavé obrysy stínů.

Dokážu čekat.

Vydržím čekat déle než ty.

„Jessie, co tady proboha strašíš?“

Tabitha rozsvítila a Jessie zamrkala, oslepená světlem, které se rozlilo po pokoji. Uskočila od okna.

„Nemůžu spát,“ odpověděla a pokrčila rameny. „Vypila jsem včera moc vína.“

„Jsem moc ráda, když si nás přijdeš poslechnout do klubu. Okamžitě začnu hrát líp.“

Jessie se zasmála.

Tabitha Mornayová byla její spolubydlící už tři roky. Měla rovné černé vlasy, které jí sahaly do půli zad, a velmi bledou pokožku. Možná to bylo tím, že Tabitha žila převráceným rytmem – většinu dne prospala a vycházela ven až při západu slunce, plná energie a nadšení pro svou hudbu. Hrála na saxofon v jazzové kapele, která si říkala Jackovi králíci. Vystupovali každou noc v zakouřeném londýnském klubu. I když jí bylo skoro už třicet, nikdo by jí nehádal víc než devatenáct.

Mladá žena si přehodila tmavé vlasy přes rameno a spletl je do lesklého copu.

„Kdo byl ten pohledný tanečník, který tě vyvedl na konci večera?“

„Nestojí ani za řeč.“

„Cha-cha! Takového ohavu bych brala všemi deseti.“

„Měl knírek tenký jako tkanička. Nelíbil se mi ani trochu.“

„Jeho knírek byl náhodou elegantní. Stylový. Potíž je v tom, že ty jsi, holka, moc vybíravá, čímž si jedině škodíš.“

Jessie zakoulela modrýma očima. „Příště ti tu jeho hlavu nacpu do saxofonu, klidně si na tom kníru hraj muziku podle libosti.“

Tabitha se zachichotala, zívla, přitáhla si víc k tělu ohavný župan z růžového saténu a zmizela v kuchyni. Jessie se okamžitě vrhla do její ložnice a zkontrolovala okenní zástrčku. Tenhle pokoj měl výhled do zahrady za domem a Jessie napínala zrak, venku ve tmě se ale hýbalo jen pár větví šeríku. Na to, že v pokoji bydlela jazzová hráčka zocelená kouřem, prostor působil nečekaně úhledně. Jessie se vrátila do své ložnice, chodila sem a tam přes pruh žlutého světla, dokud Tabitha u sebe nezavřela dveře. Vyklouzla znovu z pokoje a zkontrolovala okenní zástrčku v kuchyni. Ta seděla

pevně na svém místě, Jessie ji ale pro jistotu ještě domáčkla. Pak se zastavila ve tmě, přitiskla tvář ke vchodovým dveřím a napjatě poslouchala.

Dokážu čekat.

Vydržím čekat déle než ty.

Timothy Kenton si prohlížel společnost u kulatého stolu s pečlivě skrývaným zájmem. Jeho bystrým očím neuniklo, že prsty rukou roztažených na zlatavé látce se nepatrně chvějí napětím. Slyšel, jak všichni unisono oddechují. Viděl, jak jim z očí vyzařuje naděje, a napadlo ho, jestli ho ostatní vnímají stejně. Místnost, v níž seděli, měla vysoký strop i vysoká okna. Ta byla zakrytá těžkými nachovými závěsy, ale ostrý průvan jimi pronikl bez překážek. Timothy zalitoval, že si nenechal svrchník. V téhle kobce byla příšerná zima a ve vzduchu se vznášel pach kanalizace, který se nedal přebít voňavými svíčkami.

Timothy napočítal šest lidí u stolu včetně sebe: pět mužů a jednu asi čtyřicetiletou ženu, která si moudře nesvlékla kožich. Podle všeho tady nebyla poprvé. Měla silně nalíčenou tvář, ale bledé rty. Zdálo se, že jí do nich neproudí krev, i když se do nich vytrvale kousala. Obvyklý počet společníků byl šest nebo devět, tedy číslo dělitelné třemi. Timothy znal z přítomných mužů dva: Fabiana Rawlingse a velectihodného Phillipa Hyde-Masona. Oběma pánům stejně jako jemu nebylo ještě třicet a všichni tři byli starými rutinéry, co se týkalo dané záležitosti. Timothy je pozdravil krátkým kývnutím hlavy, neprohodili mezi sebou ale ani slovo. Člověk mohl promluvit jen tehdy, pokud ho k tomu vybídla madame Anastasia.

Ta seděla po Timothyho pravé ruce, oblečená do majestátního purpurového šatu a čelenky se zlatými péry, díky nimž významně převyšovala všechny přítomné. Madame Anastasia byla středního věku a měla nápadné jestřábí rysy. Dnes večer její tělo vězelo v tuhém purpurovém pouzdře, což podtrhovalo celkový dojem osoby, jež dokázala zastrašit klienty i své médium. V daném okamžiku madame seděla s rukama položenýma na stole, oči měla zavřené a mumlala si podivná slova, zatímco ostatní účastníci vyčkávali. Timothymu vždycky dělalo potíže čekat, chtěl začít co nejdříve. V ústech se mu hromadily sliny a na každé jejich spolknutí musel vynaložit úsilí. Na těchto duchařských seancích trpěl pocitem, že se jeden z duchů vznáší za ním a prsty mu svírá krk. Nikomu o tom ale neřekl,

nechtěl vypadat jako úplný osel. Co by si Rawlings a Hyde-Mason pomysleli o takovém nesmyslu?

Byl to opravdu nesmysl?

Byla potřeba vstoupit do styku s těmi, kteří *přešli na druhou stranu*, pouhou lidskou slabostí? Pověrou? Nesmyslem?

Timothy se zamračil, byl rozmrzelý kvůli své skeptické náladě. Zahledl se na ruce madame Anastasie, její roztažené prsty ležely hned vedle jeho. Měla hezké ruce, elegantní a výrazné, bez jakýchkoli prstenů. Neměla je ani zkroucené do lakotného hrbu, kterého si Timothy všiml u mnoha médií a který u něho vyvolával představu, že se chystají chňapnout po duchu, jenž se vynořil z okolního vzduchu, stejně jako že mu chtějí vydrápnout peníze z kapsy dřív, než stačí mrknout.

Náhly závan studeného větru zčeřil přítomí a hvízdavě obkroužil garnýže na stropě; Timothymu se zjezily chloupky na krku. I když to už zažil mnohokrát a opakoval si, že je to švindl, stejně se mu pokaždé sevřely útroby. Plamínky svíček umístěných u oken se zamihotaly a zhasly. Místnost se z velké části ponořila do tmy, zůstaly hořet jen tři svíčky uprostřed stolu, které byly rozestaveny do trojúhelníku. Světlo z nich vrhalo stíny na dychtivé tváře a proměňovalo je v umrlčí lebky.

„Jsou tady,“ ohlásila madame Anastasia zpěvavě a otevřela oči.

Timothy ucítil známé škubnutí v hrudníku, jako by se v něm něco pohnulo, přeskupilo, posunulo vpřed. A to něco se s pomocí loktů dralo k povrchu, domáhalo se hlasu.

„Vítáme vás, drazí.“

Madame Anastasia mluvila vážným hlasem, jaký Timothy očekával od média, zároveň v něm ale zazníval sladký podtón, jenž mu rozvibroval konečky nervů. Ten přídech byl lákavý jako ovocný bonbon pro dítě. Který duch by dokázal odolat takovým svůdným tónům?

„Vítáme vás, drazí,“ zopakovala madame Anastasia. „Přijměte dary od Života přinášené Smrti.“

Zraky všech se soustředily na prostou obětinu – chléb a polévku uprostřed trojúhelníku ze svíček –, která měla přivolat duchy stále toužící po fyzické stravě, teple a světle.

„Přidejte se k nám, pobuďte mezi námi.“

Timothy cítil, jak mu vzduch v plicích ztěžkl. Madame Anastasia

zaklonila hlavu a dotkla se péry čelenky opěradla židle, ňadra uvězněná v purpuru se jí mocně zdvihala. Nadešel okamžik, kdy se Timothy vzdycky soustředil na možný trik. Zataháním za šňůru, stisknutím tlačítka kolenem se dal vytvořit kouzelný okamžik, jímž duch dával najevo svou přítomnost. Právě kvůli němu sem všichni chodili.

Návštěvníci měli ruce položené na stole a dotýkali se vzájemně malíčky, vytvářeli symbolický kruh, náhrdelník z rukou. Energie v místnosti zesílila. Timothy cítil, jak ve starším muži po jeho levici vzrůstá napětí. Dotyčný si nasadil klidný shovívavý výraz a vyplnil jím prostor nad úhlednou kozí bradkou, jež v přítomnosti pableskovala, jeho prsty se však třáslly. Vlny tohoto chvění prostupovaly Timothyho kůži. Vedle muže z druhé strany seděla ona žena v kožichu s očima rozevřenými dokořán a upřenými na místo nad čelenkou madame Anastasie.

„Vidím je,“ zašeptala.

Timothy sklouzl pohledem k prázdnému místu nad hlavou madame Anastasie, srdce se mu prudce rozbušilo.

„Kde?“ Neviděl nic.

Madame Anastasii náhle poklesla brada na hrud' a její hlas se proměnil v hlas dítěte, jež se očividně radovalo z toho, že stálo rozkročené mezi tímto a oním světem.

„Jsem Daisy.“ Ten hlásek zněl vysoce a čistě jako chlapecký soprán. „Mám s sebou muže. Gentlemana, který hledá své dítě. Bojí se sám přestoupit... Není si jistý, jestli jeho dítě chce navázat kontakt.“ Poslední slova zazněla šepem, všichni se museli naklonit dopředu, aby je slyšeli.

„Otče!“ Hlas ženy v kožichu se chvěl. „Jsi to ty? Stephen Howe?“

Vzápětí obletěl stůl jakýsi podivný hněv. Timothy cítil, jak vztek propálil ubrus na stole a pronikl mu do konečků prstů. Skákal pohledem od jedné tváře zakryté stíny ke druhé a na všech pozoroval sklíčenost. Kolik z přítomných ztratilo otce? Z druhé strany vedle madame Anastasie seděl muž středního věku. Byl malé postavy, na sobě měl drahý oblek a na krku velké mateřské znaménko. Pozoroval upřeně shrbené médium, svíral mu prsty, médium ale nereagovalo.

„Nuže,“ řekl. „Pověz nám, děvče, je onen muž duchem otce této ženy?“

„Mnoho z nás ztratilo otce,“ zavzlykala žena. „Světová válka připravila o otce celou jednu generaci.“

Děvče je okřiklo, ať jsou zticha, ať může pokračovat v hovoru s gentlemanem. V nastalém tichu bylo cítit, jak napětí v místnosti stoupá. Všichni přítomní upírali zrak na rty média. Muž s kozí bradkou ztratil nakonec trpělivost a řekl: „Drahá Daisy, můžete nám sdělit jméno dítěte, které ten duch hledá?“

Ozvalo se zaklepání do stolu a všichni nadskočili.

Trik, připomněl si Timothy v duchu, *je to jen trik*. Srdce mu přesto zběsile tlouklo. Zatoužil náhle rozbít kruh temnoty, vstát a zmizet pryč od toho, co stvořili ve svém středu, ať už to bylo cokoli. Byl hlupák, když uvěřil, že svět na této straně si může beztréstně hrát s těmi, kteří už přešli na opačnou stranu. Vteřiny odtikávaly, v hrudi se mu usadila neblahá předtucha, nehybná a chladná jako kámen.

„Daisy,“ zkusil to muž znovu, „děkujeme ti za znamení. Jak se jmenuje dítě, které ten gentleman hledá?“

„Cítí smutek. Říká, že má těžké srdce.“ Dívčin hlas ani náznakem nepřipomínal hlas madame Anastasie.

„Pomohlo by mu, kdyby si promluvil se svým dítětem?“ zeptal se muž.

Rázné zaklepání do stolu se ozvalo podruhé. Timothy viděl, jak se plamínky svíček ohnuly, a cítil, jak vzduch v místnosti ztěžkl.

„Daisy,“ žena v kožichu mluvila pomalu, namáhavě hledala slova, „odpověz nám, drahá. Jsme tady proto, že potřebujeme mluvit s těmi, kteří přešli do říše duchů. Naléhavě potřebuji hovořit se svou matkou, Audrey Howeovou, která odešla před čtyřmi roky. Zeptej se toho gentlemana, zda je mým otcem Stephenem?“

„Ne,“ odpovědělo děvče monotónním hlasem. „Není to Stephen.“

„Ach.“

„Kdo je to?“ zeptala se Rawlingsová.

„Jeho hlas se ztrácí.“

„Pospěš si,“ pobídla ji Rawlingsová. „Zeptej se ho rychle.“

„Slyším brebentění spousty hlasů. Všechny jsou neklidné a všechny chtějí mluvit okamžitě.“

Timothy přitiskl ruce k desce stolu. „Je to písmeno K? Odpověz mi! Začíná jméno dítěte na K?“

Zaklepání rozeznělo desku, bylo hlasitější než předchozí odpověď. Timothy věděl, že se to stane. *Ano*. „Jmenuje se Kingsley, že ano?“ zvolal.

„To dítě je Kingsley. Vždycky jsi opakovala, že budeš komunikovat, vždycky jsi vystupovala jako emisar.“ Slova se z něho jen řinula. „Slíbila jsi a já jsem ti nikdy nepřestal věřit. Ty –“

Zazněla dvě zaklepání, úsečná a zamítavá.

„On říká, že ne,“ zašeptal dětský hlas. „Není to Kingsley. Říká ale, že první písmeno je K.“

„Kenton začíná na K,“ zdůraznil Hyde-Mason. „Možná jste to vy, Timothy Kenton. Možná duch hledá právě vás. Možná je to váš otec, kdo je tady s námi dnes večer.“

Timothymu se zastavilo srdce. Kvůli tomu tady nebyl. Kvůli tomu sem nepřišel. Stáhl ruce ze stolu a rozbil tak kruh. Vstal a zavrával. Muž s kozí bradkou cosi vykřikl, Timothy to ale neslyšel, jeho uši se musely odpojit od mozku, protože ta slova nedávala smysl. Rozběhl se ke dveřím, otevřel je a vrhl se do haly. Zabouchl za sebou a odřízl se tak od duchů volajících na něho. V mozku mu bzučelo, jako kdyby tam uvízla moucha, která si třela křídla o sebe. Timothy se zhluboka nadechl, vtáhl do sebe studený vzduch, hlava se mu ale nijak nevyčistila.

Hala byla velmi rozlehlá a působila impozantně díky mramoru a starobylému erbu umístěnému nad krbem, který lemovaly sloupy po obou stranách. Celý prostor byl potemnělý a pochmurný. Přítomí narušovalo jediné komíhavé světlo z mnohoramenného svícnu, jenž stál na okenní římse.

Kabát. Kam se ksakru poděl jeho kabát? Timothymu byla pekelná zima. Vykročil nejistě k velkému stolu na opačném konci haly, na němž se kupily kabáty. Sklonil se nad ně a začal pátrat po tmavomodrém svrchníku, když vtom jeho mysl škobrtla a Timothy zapomněl, co tady vlastně pohledával. Šmátral bezcílně rukama a nahnatal tmavý rukáv. Zatáhl za něj. Rukáv se však nepřiblížil, naopak to byl Timothy, kdo se pohnul směrem k němu. Látka se mu zhoupla, zavlnila před očima. Měl pocit, že mu hlavu zaplavila tma. Zavřel oči a svezl se na podlahu, vděčný za klid, který se ho zmocnil.

Jessie Kentonová stoupala v dešti nahoru ulicí Putney Hill. Večer byl vlhký a bezútěšný. Když kolem ní projel houkající sanitní vůz, Jessie se otrásla a přidala do kroku. Vtáhla hlavu mezi ramena, chránila se tak před větrem dujícím z Putney Heath.

Byl konec října. Venku panoval chlad, mokro a tma. Letos se zima přikradla velmi brzy. Jessie nenáviděla říjen z hloubi duše. Chápala, že její reakce byla nepřiměřená, na druhé straně věděla naprosto jistě, že v tuhle roční dobu se jí práce nedařila. Její návrhy byly najednou ploché, neoriginální, vzpíraly se jakýmkoli snahám o vyjádření. Jessie měla pocit, že místo pera či tužky drží v ruce leklou rybu a její mozek stávkuje. Všechno špatné, co ji kdy potkalo, se stalo v říjnu. To byl důvod, proč jí poskočilo srdce, když uslyšela sanitu, a proč přidala do kroku, aby byla co nejdříve doma.

Londýn kolem ní kypěl typickým večerním ruchem. Motory aut, taxíků a nákladáků chrly svůj černý dech, zatímco dělníci z továren a úředníci z kanceláří zaplavili ulice a pospíchali, aby na ně zbyla místa ve vlacích, tramvajích či autobusech. Jessie pracovala jako návrhářka v jednom studiu ve čtvrti Fulham, v západním Londýně. Těch pár kilometrů domů zvládla snadno na kole. Nejdříve jela po Palace Road a pak zabočila na most do Putney. Jízda jí kromě potěšení z fyzické námahy přinášela i možnost vychutnat si pohled na Temži. Řeka se vinula pod mostem jako tmavá nit historie – před čtyřmi stoletími, když řeka ještě pravidelně zamrzala, na ní bruslil samotný král Jindřich VIII. Ministerský předseda Gladstone sem zase unikal před ostrížím zrakem královny Viktorie; pročesával zdejší bahnité břehy, pátral po prostitutkách, které by mohl zachránit. A Sherlock Holmes se plížil zdejší mlhou, jež stoupala ze znečištěných útrob řeky.

Jessie se neubránila úsměvu při poslední představě, vzápětí si ale přísně připomněla, že jedinečný Sherlock Holmes byl ve skutečnosti výplodem fantazie Arthura Conana Doylea. Dnes se však Jessie vracela domů pěšky. Ráno cestou do práce do ní narazila kára naložená nábytkem a ohnula jí

přední kolo. Jak Jessie seděla ve strouze a ošetřovala si odřeniny na holeni, proklínala všechny dvoukoláky. Proklínala říjen. Proklínala svůj osud. Když u ní zastavil řidič a nabídl jí, že ji svezí, loupla po muži očima, odmítla jeho upřímnou nabídku. Dobelhala se poslední kilometr do kanceláře, vratké kolo vedla vedle sebe. Na rohu Fielding Road předala bicykl do zamaštěných, ale šikovných rukou opraváře kol. Tím pádem se ale po práci musela vrátit domů pěšky.

Jessie natáhla krok. Obě strany ulice lemovaly nenápadné, důstojné domy. V takových domech bydleli knihovníci a funebráci, závěsy na oknech byly zatažené a sloužily jako štít proti vnějšímu světu. Topilo se v nich uhlím a kouř padal z komínů dolů, pronikal Jessie do nosních dírek spolu s kapkami deště. Když Jessie došla k odbočce do ulice, v níž bydlela, ohlédla se. Dělal to zcela automaticky z potřeby kontroly.

Ulice Putney Hill se ztrácela v dálce, ve tmě se leskla mokře a tajuplně, chodníky spoře osvětlovalo světlo lamp či reflektorů projíždějícího auta. Jessie nikoho nezahlédla. Nebylo ani divu, dnešní večer sotva vybízel k procházkám. Kolem popelnic čmuchal pes s dlouhými žlutými ušima a mokkými boky, jinak na ulici nebyl ani živáček. Jessie to vyhovovalo, její bušící srdce se začalo zklidňovat. Po celý týden se potýkala s nutkáním ohlédnout se a kontrolovat prostor za sebou.

Dobrá, dneska večer se zmýlila, nikdo za ní nešel. Jiné večery ale ozvěna kroků zněla za ní tak zřetelně, že to nevydržela a prudce se otočila. Chtěla se postavit tváří v tvář osobě, která ji sledovala přes celý Londýn, ať už to byl kdokoli. Ve večerních stínech však nikoho neobjevila. Během dne pak viděla jen běžné chodce, kteří směřovali za svými cíli. Její pohled se nestřetl s pohledem nikoho jiného, Londýňané si lidí kolem sebe nevšíмали. Některé večery se Jessie naopak zdráhala otočit se, bála se, že spatří štíhlou lačnou postavu s modrými očima.

„Jábezi!“

Ticho. Jessie zatáhla závěsy na oknech, v jejím bytě panoval chlad jako v hrobce. Říjen pronikl dovnitř prasklinami v omítce.

„Jábezi!“ zavolala znovu a rozsvítila. Nepozorovala žádné známky aktivity. Odložila kabát a šálu na pohovku a vybalila šproty z novinového papíru. Ve vzduchu byl okamžitě cítit silný slaný pach syrové ryby. Tabitha byla

naštěstí v práci, a tak Jessie nemusela tentokrát poslouchat její protesty. Jessie zamířila do své ložnice. Lehce se zamračila, protože dveře byly dokořán, ačkoli si jasně pamatovala, že je ráno zavřela. Na prachové prošíváné přikrývce si všimla stop bláta.

„Jábezi!“ řekla přísně.

Žádná odpověď.

„Kam ses schoval?“

Sotva ale zamávala rybou, kterou držela za ocas, polštář na posteli se pohnul. Zpod něho vykoukla hlavička srdcovitého tvaru se dvěma špičatými oušky. Živé zelené oči zamrkaly na Jessie, pak se ozvalo hlasité předení.

„Jábezi, máš zakázáno sem chodit, když nejsem doma.“

Kocour natáhl pravou přední nohu, černou jako uhel, ostentativně ignoroval stříbřitou rybkou, kterou Jessie pohupovala ve vzduchu. Nakonec se zvíře překulilo na záda, zvedlo všechny čtyři tlapky a odhalilo před Jessie štíhlé černé břicho. Ta se jím ale nedala oklamat. Skočila k posteli a zvedla polštář.

„Jábezi! Ty *bestie* jedna.“

Na místě, které předtím zakrýval polštář, ležela veverka, její melírovaný kožíšek i oči byly bez života. Jessie do ní šťouchla šprotem. Tělíčko bylo už posmrtně ztuhlé. Jessie přepadla sklíčenost. Stačí tak málo, a život vám vyklouzne z prstů: jednu chvíli si skáčete z větve na větev a vzápětí zhasnete jako svíčka. Jessie přejela prstem po kožíšku, pohladila ho. Pak vzala veverku a odnesla ji do kuchyně, nevšímala si kocourova nesouhlasného mňoukání. Zabalila zvíře do staré utěrky na nádobí, zašátrala pod dřezem a vytáhla odtamtud malou lopatku. Sešla po schodech do zahrady za domem a v dešti zakopala mrtvé tělíčko pod keř forzytie.

Jessie stojící venku se zablácenýma rukama a mokkými vlasy připlácnuťmi k hlavě se zmocnil znepokojující pocit, že tohle neprožívá poprvé. Že už někdy předtím musela něco zakopat. Paměť ji ale nechala na holičkách, nepomohla jí vzpomenout si, co to zakopala ani kde to bylo. Jessie hleděla upřeně na okno svého bytu. Závěs na něm se zavlnil a za sklem se objevila Jábezova hlava, Jessie by přísahala, že se kocour tvářil, jako kdyby ho hryzalo špatné svědomí. Našla ho jako kotě na Štědrý den v plechovce od sušenek. Jessie to vyhladovělé klubičko chlupů odnesla domů, vypip-

lala ho a dala mu domov. Stal se jí rodinou. A jeho nevhodné zvyky na tom nemohly nic změnit.

To, že rodina opustila svého jednoho člena, bylo dost zlé samo o sobě. Ztráta dalšího člena by už ale byla nesnesitelná.

Telefon zařinčel, Jessie sebou trhla. Nechala ho vyzvánět. Jábez stočený na hromadě novin otevřel jedno oko, natáhl k ní packu a zaťal jí dráčky do vlněného svetru. *Nevstávej. Sed'.* Jessie pohladila kocoura mezi ouškama, dívala se mu stejně upřeně do očí jako on jí a ignorovala telefon.

Měla rozdělanou práci. Na stole před ní ležela spousta papírů, válely se i na podlaze, připomínaly spodní prádlo odhozené na zem. Jednotlivé listy šustily, jak se překrývaly, vydávaly zvuk, který Jessie milovala. Vyjadřoval fakt, že se jí práce daří. Zato když se proud nápadů zastavil, rozhostilo se studené ticho. Jessie rázem znehybněla, její pero bylo jako paralyzované. Dnes večer jí ale návrhy na sérii plakátů na novou značku mýdla doslova sršely z prstů.

Telefon zazvonil podruhé.

Jessie si povzdechla a zamířila k němu, zvedla sluchátko. „Ahoj, Alistaire.“

„Ahoj, Jessie. Jak jsi uhádla, že volám já?“

„Jsem jasnovídkyně.“

Zasmál se, nevěděl však, jestli to myslela vážně či nikoli.

„Tohle je ale pochmurný večer,“ začal vesele.

Chystal se jí navrhnout, že by k ní zašel.

„Co kdybych se u tebe zastavil?“

Podařilo se jí věrohodně zívnout. „Venku je příšerně. Jak jsi strávil den?“

Nechytil se na její zdržovací taktiku. „Napadlo mě, že bys třeba nepohrdla mou společností.“

„Promiň, Alistaire, mám práci.“

Nastala krátká, ale významná pauza. Ticho jí v uchu znělo jako kapající kohoutek se studenou vodou.

„Jessie, ty pořád jen pracuješ.“

„To není pravda.“

„Je.“

Nepřela se. Posledních několik měsíců se tu a tam s Alistairem vídala, zpočátku se jí líbilo být v jeho společnosti. Alistair řídil otcovu firmu,

kteřá vyráběla pěkné otevřené dvousedadlové vozy. Díky němu poznala vzrušující atmosféru závodů sportovních automobilů v Brooklands. Alistair byl pozorný a zábavný společník. Tak proč se chovala takhle? Proč ho od sebe odstrkovala? Všechny její vztahy měly stejný průběh. *Nedus mě, nepřibližuj se ke mně moc blízko. Pozor, ať mi nezmáčkneš srdce. Jestli to uděláš, tak...* Jessie potřásla hlavou. Tak co? Exploduje snad? Promění se v žábu? Nebo spáchá vraždu? Zatím z každého vztahu vycouvala dřív, než to mohla zjistit.

Slyšela, jak na opačné straně aparátu Alistair napjatě dýchá, a nechala se tím obměkčit.

„Co bys říkal nedělnímu odpolední?“ navrhla mu. „Mohli bychom zajít do botanické zahrady v Kew. Ve sklenících bude krásně teplo.“

„Nebo bychom mohli zajít dneska na večeři, až budeš hotová.“ Alistair byl po svém skotském otci tvrdohlavý jako mezek.

„Ne.“ Odmlčela se na okamžik. „Promiň, jsem moc unavená.“

„A co kdybych přinesl steak a udělal ho doma?“

„Díky za nabídku, ale ne. Uvidíme se v neděli odpoledne.“

Zavěšila, zlobila se však na sebe, protože se chovala příkře k muži, který se šlechetně nabídl, že jí uvaří večeři. Na druhé straně Beethovenovi také nikdo nevnucoval jablečný závin, když usilovně komponoval symfonii *Eroiku*.

Jábez zívla a vyčítavě se na ni podíval.

„Je mi to jasné, ty mlsoune jeden, raději bys steak než šproty.“

Pohladila kocoura po štihlých zádech, začal okamžitě příst. Uvědomila si, že by lehce dokázala totéž i v Alistairově případě. *Jessie, vezmi rozum do hrsti*, řekla si v duchu. *Nejsi Beethoven a table práce není žádná symfonie.*

Podívala se na skicu před sebou. Vzdychla si a přeškrtnla návrh tlustou černou čarou. Nechala arch papíru sklouznout na zem k ostatním. Jessie nebyla nikdy se svými nápady spokojená, nepřipadaly jí dost dobré. Zažíval tohle i Beethoven? Říkal si také, že jeho skladba není dost dobrá? Mezi návrhem v její hlavě a nákresem na papíře vězela celá propast. Jessie si přitáhla čistý list. Bude pracovat celou noc, dokud nebude s výsledkem spokojená.

Telefon se rozezněl znovu, Jessie ho tentokrát zvedla bez váhání.

„Alistaire,“ řekla. „Nápad se steakem –“

„Jessiko, zdravím tě.“

„Tati!“

„Musíš sem okamžitě přijet.“ Její otec si nepotrpěl na nějaké okolky.

„Ty návrhy pro tebe ještě nemám hotové, takže –“

„Jessiko, okamžitě.“

Podobná příkrost byla výjimečná i u jejího otce. Venku byla tma, mokro, a cesta do Beckenhamu jí potrvá hodinu.

„Nemohlo by to počkat?“ zeptala se.

„Ne.“

Odpověď byla jednoslabičná, přesto v ní Jessie slyšela strach. Chloupky na krku se jí naježily. Její otec se nebál ničeho.

„Tati, co se děje?“

Neodpověděl hned. Jessie cítila, jak jí cosi vyrůstá pod žebry, vnímala bodnutí v hrudi.

„Tvůj bratr se ztratil.“

O některých věcech Jessie nelhala, a to ani sobě. Místo bratrova pobytu k nim však nepatřilo. Kvůli Timothymu lhala, až se jí prášilo od pusy. Nechápala, proč jí ze všech těch lží jazyk nezcepeněl. Bodala svými slovy jako sekáčkem na led a zasahovala jimi nitro dívek a později mladých žen, které klepaly na dveře, se sladkým úsměvem se ptaly na jejího bratra a neustále žadonily. Jessica si vytvořila celý arzenál výmluv.

„Isabello, je mi líto, ale Tim je zrovna na kriketu.“

„Je nemocný, má chřipku.“

„Jel do Peterborough pečovat o tetu.“

„Amando, díky za cigarety Sobranie. Tim si je určitě vychutná. Dneska ale musí pracovat až pozdě do noci.“

„Ne, Amando, už žádné další cigarety. Přestal kouřit.“

Jak roky plynuly, výmluvy se stávaly stále bizarnějšími.

„K vám se ještě nedoneslo, že se rozhodl stát se mnichem?“ nebo „Je mi líto, ale zrovna večer s Noelem Cowardem.“

Timothy za nic nemohl. Dívky se shlukovaly kolem něho jako včely kolem plástve medu a natřásaly před ním různobarevná pírka jako ptáci. Hlavním důvodem jeho zkázy byla mimořádně pohledná tvář a přirozený šarm. To ony mařily snahy jeho prvotřídního mozku být brán vážně a podkopávaly Timovo odhodlání využít plně kapacitu svého mozku. Pokaždé když si stěžoval na věčné pronásledovatelky, Jessie se na něho podívala přimhouřenýma očima, neřekla ale ani slovo. Proč to dělala? Její bratr znal své slabé stránky lépe než ona. Nicméně kvůli němu dál lhala, protože ani ona nebyla zcela imunní vůči jeho zářivému úsměvu, jakkoli to zastírala.

Když vtrhl do jejího života, bylo jí teprve sedm, přesto nikdy neporušila svoje slovo. Slíbila si, že bude milovat svého nového bratra. První rok měla pocit, že kouše do citronu, kdykoli se na něho usmála nebo ho políbila. Byly to ale právě polibky na bratrovu tvář, co jí pomohlo. Chovala ho na klíně, odhrnovala mu zářivé kudrny a lechtala mu buclaté tělíčko tak

dlouho, až se v jejím objetí proměnilo v útvar bez kostí. On ji vždycky vzal kolem krku, uvěznil ji rukama a sázel jí pusy na tvář, ať o ně stála nebo ne.

Možnost držet bratra za ruku znamenala pro ni novou, neslýchanou věc. A ta věc lapila její mladé srdce. Dotýkat se bratrovy kůže bylo jako dotýkat se hebké, sluncem vyhráté broskve. Ten pocit provedl něco s její bolestí. Když Jessie ležela v posteli, plakala úlevou, protože prázdné chladné místo v její hrudi se znovu vyplnilo. Někdy se v noci přikradla do Timothyho pokoje, vklouzla k němu pod přikrývku a četla mu při baterce příběhy Sherlocka Holmese. Děkala to pro pocit potěšení z toho, jak si položil hlavu na její rameno. Vdechovala vůni jeho vlasů, namotala si jeho kadeř na prst a představovala si, že ta lokna patří Georgiemu.

Georgie. Jak projížděla v dešti Londýnem a mířila k rodičům v Kentu, dovolila bratrovu jménu, aby se pro jednou vynořilo na povrch. Nakonec se naučila, jak ho vytěsnit z mysli, zakázat mu vstup. Nechtěla, aby jí cestovalo myšlenkami a v naprosto nevhodných chvílích vhánělo slzy do očí. Od té hrozné noci Georgieho neviděla, ani o něm neslyšela, teď jí ale jeho hlas zněl ozvěnou v hlavě. Stěračce na jejím automobilu značky Austin Swallow usilovně skřípěly, zatímco Jessie upírala pohled do tmy před sebou.

Minula kriketový klub v Dulwichi a pokračovala po silnici A234, když ucítila, jak ztratila vervu a její noha – z vlastní vůle – sklouzla z pedálu. Auto jelo jen krokem, jako kdyby i ono odmítalo vjet do Beckenhamu. Opakovalo se to vždycky, když se blížila k domu svých rodičů.

Tvůj bratr se ztratil. To byla otcova slova, která jí řekl dnes večer v telefonu. *Musíme ho najít.*

Měli to udělat už před dvaceti roky.

„Dobrý večer, Jessiko, dala sis na čas.“

„Venku prší, tati.“

„Samozřejmě.“

K čemu se vztahovalo ono samozřejmě? K dešti nebo k tomu, že si dala na čas? Jak to myslel? Nezáleželo na tom. Tak či onak, neodpustil si svoje peskování. Vešla do domu bočním vchodem, který vedl přímo do otcovy tiskařské dílny; za zamřížovanými okny se svítilo, světlo dopadalo ven a barvilo kapky deště do sytě žluté barvy. Jessica si chtěla promluvit s otcem dřív, než se setká s matkou.

„Jela jsem v tom mizerném počasí, co to šlo,“ zdůraznila, nepodařilo se jí skrýt rozmrzelost.

„Ten nedůtklivý tón si vyprošuji.“

Otec odložil nádobu s černou barvou. Na sobě měl hnědou zástěru, aby si nepocákal šaty. Jeho účes byl jako obvykle bezchybný, tmavé prameny vlasů držely díky brilantně na svém místě. Pevné černé boty se mu leskly jako zrcadlo. Otec zamířil k Jessie, která už litovala své příkrosti, protože jeho oči za skly brýlí byly napjaté a zkřivený koutek úst prozrazoval, že drží emoce jen stěží na uzdě.

„Tati, pověz mi, co se stalo.“

„Timothy zmizel.“ Ukázal rukou k oknu, jako kdyby její bratr zmizel škvírou mezi mřížemi. „Nemáme od něho žádné zprávy.“

„Jak dlouho se neozval?“

„Sedm dní.“

„Tati, je to jen týden! Tim je dospělý muž,“ řekla a pousmála se. „Je mu pětadvacet, ne patnáct. Nejspíš si užívá někde s přáteli.“

„Jessiko, nepodceňuj svého bratra. Víš stejně dobře jako já, že vždy zatelefonuje matce, pokud se rozhodne, že nestráví noc doma. Chrání tak matku před starostmi.“

„Ano, vím.“

Laskavý. Pozorný. Ohleduplný. Milující syn. Tohle všechno Timothy splňoval. Jessica nikoli. Dávala si pozor na lásku, protože věděla, že láska může člověku ublížit. Tohle se naučila oné chladné říjnové noci, když jí bylo sedm. Odstěhovala se od rodičů v den svých osmnáctých narozenin, jako kdyby chtěla předběhnout dlouhý stín vržený dětstvím. Vystudovala výtvarné umění a návrhářství na Škole svatého Martina, přes den kreslila a večer pracovala jako servírka v černých šatech a bílém čepečku v Lyons Corner House na Tottenham Court Road. Každou sobotu chodila na trh v Portobello Road, kde si postavila stánek a nabízela k prodeji svoje obrazy.

Teprve nedávno se s otcem dokázali dohodnout na příležitostné spolupráci, ona vytvořila návrhy, on je vytiskl. Během posledního roku se začali chovat k sobě shovívavě. Jessica se rozhlédla po uklizené dílně a vdechla známou vůni tiskařské barvy a horkého kovu, která se nesla od malého tiskařského lisu v rohu. Jessica si tuhle vůni vždycky spojovala s otcem, následovala ho všude jako věrný pes. Matku naopak vždycky charakterizovala vůně frézie.

Otec vlastnil významnou tiskárnu, Kentonovy tiskařské závody na předměstí Sydenhamu. Řídil je s náruživým zápalem, přesto rád pracoval na malých, soukromých zakázkách v domácí dílně. Jessica byla v tomto ohledu po něm, nejraději navrhovala doma, daleko od ruchu studia. Zatímco ale v otcově dílně vládla čistota a každá věc měla své přesné místo, v jejím bytě kraloval nepořádek. U otce platilo, že knihy a složky byly seřazené abecedně. Brožury se vršily v disciplinovaných stozích a letáky vytvářely úhledné kupky.

Jessica se zastavila pohledem u hromady plakátů, z nichž na ni civěla pohledná tvář muže, který byl nezměrně spokojený se sebou samým. Jessica toho muže okamžitě poznala. Byl to Oswald Mosley, charismatický zakladatel nové politické strany Britské unie fašistů. Nejdříve se Mosley snažil prosadit jako poslanec za Konzervativní stranu i za labouristy. Byl to však netrpělivý, arogantní muž a s oběma stranami se rozešel velmi příkře. Následně založil Britskou unii fašistů.

Jessie se zamračila, neubránila se pocitu odporu. Odvrátila se od plakátů a zamířila k otcovu pracovnímu stolu. Sedla si na vysokou židli, zkřížila si paže přes prsa a řekla: „Pověz mi, co se přesně stalo.“

„Nic.“

„Jak nic?“

„Nestalo se nic. A právě tomu nerozumím.“

Otec přecházel po dílně sem a tam, tvářil se zachmuřeně. Jessie si všimla, že držel pero v ruce a jezdil po něm prsty; dělala přesně totéž, když byla nervózní. Otcovy ruce však působily kultivovaně, elegantně, byly to ruce myslitele, zatímco její byly krátké, lopatkovité.

„Kdy jsi viděl Timothyho naposledy?“ zeptala se.

„Minulý pátek ráno. Potřeboval si převléct košili, než šel do práce. „Čtvrteční večer jste strávili spolu, pamatuješ se?“

Pro Jessie to byla novinka.

Zřejmě si úplně neuhlídala výraz tváře, protože otec se okamžitě zeptal: „Byl přece s tebou, je to tak?“

„Ano.“

Lhaní o bratrovi jí šlo jako po másle.

„Napadlo mě, Jessiko, že ti třeba něco řekl. Poslední týdny trávil u tebe spoustu času.“

Jessie neviděla Timothyho minimálně dva týdny.

„Ne,“ odpověděla rychle. „Nic mi neřekl. Volal jsi do muzea, jestli byl v práci?“

„Volal jsem tam. Neobjevil se tam od minulého pátku.“

Jessie cítila, jak se jí sevřel žaludek. Timothy miloval svou práci v Britském muzeu, kde se staral o katalogizaci egyptských památek. Pokud Timothy nepřišel do práce, bylo to špatné znamení. Natolik špatné, že ji to přimělo vstát.

„Volal jsi na policii?“ zeptala se náhle.

„Ano.“

Překvapilo ji to.

„A co ti řekli?“

„Nezajímalo je to.“ Z otcových ramen se vytratila obvyklá strohost. „Vyhodnotili to jako planý poplach. Řekli mi stejně jako ty, že Timothy je dospělý člověk a objeví se, až to uzná za vhodné.“ Otec na okamžik zrozpačitěl a podíval se stranou. „Seržant naznačil, že Timothy mohl zmizet s nějakou slečnou. Je to pravda? Myslíš, že by mohlo jít o tohle?“

„Nemyslím, nakolik je mi známo.“

Stála před otcem a připadala si hloupě. Timothy se někdy zastavil u ní, ale ne moc často, a navíc byl vždycky skoupý na informace o svém životě. Bavili se většinou o práci, zašli do kina nebo poslechnout si Tabithu v jazzovém klubu. Timothy měl Tabithu téměř stejně tak rád jako sklenku whisky ve své ruce.

„Jessiko, spoléhám se na tebe.“

„Ano, tati.“

„Tak mě nezklam.“

Podívala se na přísnou tvář, kterou znala tak dobře, že by dokázala nakreslit z paměti každou její linku a záhyb. Otec trávil hodiny tím, že rozebíral, vykládal a hodnotil svět kolem sebe. Dělal to s veškerou vážností a kritičností, zahleděný do sebe. Jessice nicméně neunikl náznak zoufalství v jeho hlase, všimla si i jeho propadlých tváří, v nichž se odrážely bezesné noci, kdy čekal, až Timothyho klíč zarachotí v zámku. Věděla, že by měla obejmout tohoto muže, jehož milovaný syn zmizel, nepřinutila se však k tomu. To by si raději nechala useknout obě ruce.

„Půjdu si promluvit s matkou.“

Otočila se na patě, unikla tak z pasti otcova pohledu. Neřekl jí už ani slovo.

V salonu se vznášel chlad. V krásném viktoriánském krbu obloženém mramorem hořel oheň, byl ale stejný jako její matka – jasný, živý, nicméně malý. Podle matky se člověk měl zahřívat neustálou činností, nikoli lenošit před plápolajícím ohněm s nohama nahoře a s knihou v ruce. Matka byla přesvědčená, že srdce musí neustále usilovně pumpovat krev. Věnovala se právě pletení čtverců, z nichž pak sešila příkrývku; její styl pletení byl ale zcela originální. Prsty a kovové dráty jí jen kmitaly, nadto ještě rázovala po pokoji, přičemž klubko bílé vlny běhalo za ní po koberci jako myška.

„Jessiko!“

Jakmile uviděla svou dceru, Catherine Kentonová se prudce zastavila. Jessie slyšela, jak obě těžce oddechují.

„Ahoj, mami. Je to pravda, že Tim zmizel? Jak to neseš, jsi v pořádku?“

„Samozřejmě že jsem.“ Matka měla jemné světlé vlasy sepnuté na temeni hlavy do elegantního uzlu. Její modré vlněné šaty byly až příliš zářivé a jejich sukně o zlomek víc nabíraná, jako by si matka potřebovala něco dokázat. „Kdo si tady dělá starosti, je tvůj otec. Tvůj bratr se chová vážně ošklivě, když nedá o sobě vědět.“

Pleť měla zcela bílou s výjimkou dvou nachových skvrn na tvářích. Rty měla pevně semknuté. Ačkoli se matka už blížila k padesátce, její postava byla stále štíhlá a pružná. Její tělo bylo věčně v pohybu, jako by utíkalo před vlastním stínem.

„Dnes večer jsem neměla být tady, ale na shromáždění,“ povzdechla si. Zadívala se na těžká křesla s naškrobenými ozdobnými dečkami, na skříňku se starobylými tabatěrkami, jež Jessie nesnášela, na obrovité zrcadlo nad krbovou římsou. „Neměla jsem být tady,“ zopakovala. „Neměla jsem být tady a čekat jako...“

Nechala větu vyznít do ztracena. *Čekat tady jako co, mami? Jako rádná matka?* Ne jako ta, co trávila všechn svůj čas na schůzích? Politických, dobročinných či společenských. Nezáleželo na tom, kvůli čemu se konaly, hlavně když nabízely něco, co mohla obhajovat. Catherine Kentonová jako účastnice pochodu Emmeline Pankhurstové za emancipaci žen považovala za největší hřích zahálku a lhostejnost. Jessie a Timothy

pochopili rychle, že pokud si chtějí číst oblíbené příběhy Sherlocka Holmese v časopise *Strand*, musejí si zároveň leštit boty. V matčině přítomnosti jejich ruce nesměly nikdy zahálet.

„Určitě je někde s kamarády,“ prohlásila Jessie nenučeně. „Nejspíš trochu přebíral a teď vyspává opičku. Není to nic vážného.“ Pokusila se zasmát.

Matka se na ni podívala.

Jessie si povzdechla, rozeplula si navlhlý kabát a svezla se do křesla u krbu. Natáhla ruce k ohni a z rukávů jí začala stoupat pára.

„Dobře, mami. Řekni mi, co se stalo. Pohádal se Tim s otcem?“

„Samozřejmě že ne. Tvůj bratr a otec se nikdy nehádají.“

Odkázala ji tím do patřičných míst.

„Neříkal Tim, že se někam chystá? Jak ti připadal?“

„To bys měla vědět především ty. Byl přece u tebe večer, je to tak?“

Jessie odpověděla bleskurychle. „Ano.“

„Mluvili jste o jeho plánech?“

„Ne, nijak zvlášť.“ Jessie se soustředila na otisky matčiných nohou na perském koberci, byly na něm malé a úhledné stopy, avšak s nepravidelným rozstupem, který způsobila nerovnoměrná chůze. „Mami,“ zeptala se, „co se stalo, když si Tim přišel ráno pro čistou košili?“

„Nic.“

Matčin hlas zněl ostře. Matka zavadila špičkou elegantního lakovaného střevíčku o druhý podpatek. Jessie vstala, zvedla klubko bílé vlny a namotala si měkkou přízi na zápěstí, obě se tak propojily. Jessie začala matku přitahovat k sobě, donutila ji přestat plést. Světlo z lustru, které jí dopadalo na bledou pokožku, z ní vysávalo život jako pijavice.

„Mami, co se stalo? Co jsi řekla Timovi?“

„Nic.“

Prsty ji však prozradily. Stáhly oka na jehlici dolů a zničily vzory, které se jí zrodily v hlavě.

„Mami, jak mám Tima najít, když mi nechceš říct pravdu?“

V místnosti zavládl ještě větší chlad. Přesně těmito slovy Jessie útočila na matku tisíckrát v minulosti, když dospívala. Jen jméno bylo jiné.

Mami, jak mám najít Georgieho, když mi nechceš říct pravdu?

Následovala vždy stejná reakce. *Už se mě na to neptej.*

Neptej se.

Ne.

Nevyslovené jméno znělo v malém prostoru mezi matkou a dcerou; matčiny modré oči nakonec znejistěly a její semknuté rty se rozestoupily, jak se Catherine Kentonová zhluboka nadechla. Podívala se na fotografii ve stříbrném rámečku na krbové římse. Timothy se na ní široce usmíval, oči mu zářily dychtivostí.

„Vedli jsme vážnou řeč.“

Vést *vážnou* řeč. To slovo bylo tak nepatřičné, že jí uvízlo v hlavě jako tříška. Timothy neměl ve zvyku vést s rodiči vážnou řeč.

„A o čem?“

Ticho.

„Mami!“

Matka nespouštěla pohled z fotografie, jako by se bála, že by ta mohla zmizet. Vlněné vlákno se napnulo a zařízlo se Jessie do zápěstí.

„O jeho dívce,“ řekla Catherine Kentonová nakonec a napřímila se. Byla i tak menší než Jessie, nepomohly jí ani lakované boty na podpatku.

„Nevěděla jsem, že má dívku,“ řekla Jessie.

„Je to kolegyně z práce, z muzea. V pátek ráno přišla s Timothyem a čekala na něho. Před domem.“

„Před domem? Proč jste ji nepozvali do salonu?“

„Je to Egyptanka.“

Jessie odpověď překvapila. *Egyptanka*? Vzbudilo to okamžitě její zvědavost, neudržela se a pousmála se. *Bod pro Tima*. Netušila, že se v něm ukrývá tolik nekonvenčnosti.

„Jak se ta dívka jmenuje?“ zeptala se.

„Netuším.“

Jessie se podívala matce do tváře a ucítila píchnutí v hrudním koši. Dokázala si moc dobře představit, jakými slovy matka počastovala chudáka Tima.

„Otec o tom ví?“

„Ne.“ Matčin pohled se odpoutal od smějící se tváře na fotografii a vrátil se k Jessie. „Necháš si to pro sebe,“ prohlásila rezolutně.

Jessie dostala vztek, nicméně ho spolkla. „Udělám, co budu moct, abych Tima našla,“ slíbila. Čekala na slovo *děkuji* nebo aspoň na náznak úsměvu, nedočkala se ale ani jednoho. „Teď si prohlédnu Timův pokoj.“

„Proč? Není tam.“

„Kvůli stopám.“

„Prokrista, Jessiko, chovej se vážně! Tohle není žádná hloupá hra na Sherlocka Holmese. Tohle je skutečné. Tohle je...“ Hlas se jí zlomil, podívala se znovu zoufale na fotografii. „Tady jde o mého syna,“ zašeptala.

„Mami, já vím,“ zamumlala Jessie. „Já vím.“

Z ložnice číšel chlad a opuštěnost. Jessie chtěla pokoj jen rychle zkontrolovat, nečekala, že by tam objevila nějaké stopy. Na druhé straně by se jí ale hodilo, kdyby našla něco, na čem by bylo uvedené jméno Timovy dívky. Například nějaký vzkaz či telefonní číslo.

Vytáhla zásuvku u nočního stolku a zběžně ji prohrabala. Našla kapesníky, manžetové knoflíčky, pas, změť lístků na autobus a tajnou zásobu Fryových čokoládových tyčinek. Otevřela skříň a prohlédla kapsy bratrova saka, neobjevila nic zajímavějšího než svazeček francouzských dopisů. Připadala si jako vetřelec, když se štourala v bratrových věcech. Zcela očividně vypadl odtud ve špatné náladě – nebylo divu, když ho matka počastovala svým míněním. Největší starost Jessie dělalo muzeum, fakt, že bratr nepřišel do práce. To ji trápilo nejvíc.

Z náhlého impulsu si klekla a podívala se pod postel. Okamžitě ucítila změnu atmosféry. Vzduch u podlahy byl teplejší, hustší, vnímala, jak se jí otřel o tvář, jako kdyby se jí dotkl prstem. Před Jessie ležící na předložce se náhle vynořil Georgie a vehnal jí slzy do očí.

„Georgie,“ zašeptala a natáhla paži do prázdného tmavého prostoru.

Vnímala, jak jí jeho dech klouže po prstech a jeho brumlání laská uši; tváře jí sevřel náhlý nával touhy po něm. Mívali ve zvyku zalézt si pod jeho nebo její postel; ukrývali se tam před kritickým zrakem jejich matky nebo některé z chův. Jessie vymýšlela příběhy o psu jménem Toby, který zažíval vzrušující dobrodružství. Georgie zase rozložil dva paklíky karet lícovou stranou dolů. Jessie ukazovala na jednotlivé karty a on jí říkal, co je to za kartu. Nikdy se nespletl. Jako kdyby měl místo očí rentgen.

Jessie, je to tak jednoduché. Jak je možné, že ti to nejde?

Jessie tiskla čelo k předložce, vdechovala zatuchlý vzduch plný prachu a pomalu přemáhala slzy. Nakonec se posadila, v hlavě jí ale stále zněl bratrův radostný smích. Rozzlobila se na sebe, protože tohle nebyla Georgieho

stará ložnice. On spal v malém pokoji na konci chodby, ze kterého pak udělali odkládiště na kufry a nepotřebný nábytek. Jessie vyskočila na nohy.

„Chováš se jako blázen.“ Křikla ta slova do prostoru pod postelí, aby byla slyšet. „Nejdřív si představuješ, že se ti chce pomstít a sleduje tě po Londýně. A teď si myslíš, že číhá pod Timovou postelí.“ Tváře jí zrudly. „Jestli to má někdo přeházené v hlavě, tak jsi to ty, děvče.“

Pospíchala ke dveřím, chtěla zmizet z pokoje, vymést si pavučiny minulosti z hlavy. Jak vzala za mosaznou kliku, padl jí zrak na dlouhou polici s knihami. Jessie zaváhala. Nakonec se vrátila ke knihám a začala se jimi probírat. Některé byly staré, měly zažloutlé okraje stránek, oslí uši a popraskanou vazbu na hřbetě.

„Ach, Time, ty je pořád máš.“

Od chvíle, kdy byla naposledy v Timově ložnici, uplynula už celá věčnost. Jessie zvedla ruku a přejela prsty po ohmataných, mnohokrát čtených knihách, vychutnávala si ten pocit, naslouchala jejich hlasům, vybavovala si jednotlivé momenty. Šepot ve tmě, svíčka hořící přes zákaz dlouho do noci. Chvějivé vzrušení z toho, jak se Sherlock kradl za svou kořistí, úžasné napětí, co přinese další stránka.

„Ty je pořád máš,“ opakovala s úsměvem.

Chtěla už odejít, úponky vzpomínek ji ale zadržely na místě. Ty knihy popisovaly dobrodružství Sherlocka Holmese, jak je vymyslel sir Arthur Conan Doyle. Jessie si teprve nyní všimla, že Tim k nim přidal ještě pár svazků – Doyleův životopis *Paměti a dobrodružství* a jeho poslední tituly, *Dějiny spiritualismu* a *Hranici neznámého*, které napsal potom, co jeho milovaný syn Kingsley padl ve válce. Velký spisovatel zemřel v roce 1930, tedy před dvěma roky, jeho příběhy byly ale stále nesmírně populární.

Jessie sáhla mimoděk po jednom z prvních svazků. Podívala se na titulní list *Psa baskervillského*. Přivoněla ke knížce. Z důvěrně známé vůně se jí zatočila hlava. Chvějící se rukou obrátila list a zahleděla se na frontispis. Stálo tam přesně to, co věděla, že tam najde.

Table kniha je mým majetkem. Každého jejího zloděje chytanu. George Ambrose Kenton.

Jessie se otočila a vyšla z ložnice. Nesla si svazek ukrytý v kapse kabátu.

5

Georgie

Anglie 1932

„Kde jsi?“

Slova visí jako prach ve vzduchu mého pokoje.

Křičím je. Bodají mě do hrudníku jako žhavé pohrabáče. Je sobota, vím, že je sobota. Počítal jsem dny, odškrtával je hráškově zeleným perem v kalendáři, který jsem si vyrobil a který schovávám pod matrací.

Sobota. Pokud mi tedy nevypadl jeden den. Stává se to, když mívám špatný týden a vrhnou se na mě s jehlami. Najdou si moje stehno, můj zadek, mou paži, vyslídí je, stejně jako lovečtí psi svými vlhkými čenichy vyčmouchají jezevce. A pak se zahryznou zuby.

Je odpoledne, poznám to podle slunečního světla za oknem. Nepomůžu jim, že dneska stáhli roletu, aby mě obelstili, abych si myslel, že venku je ponurý soumrak kradoucí duši. Víím, jak na ně. Otáčím vypínačem sem a tam, rozsvítím, zhasnu, pořád dokola. Jas, tma, jas. Jestli jsi venku na zahradě, na trávníku, ze kterého pedantský zahradník vyryl i ten poslední kousek plevele, poznáš, že to dělám já. Přijdeš.

Nic.

Žádné kroky za mými dveřmi. Někde na chodbě zarachotí kovový vozík a přiměje mě, abych zakřičel silněji.

„Kde je? Kde je? Co jste s ním provedli?“

Žádná odpověď. Neozve se ani *Georgie, přestaň rámusit*. Rovné čáry v hlavě se mi začnou kroutit a ohýbat. Udeřím pěstí do dřevěné výplně dveří, která je celá popraskaná, protože moje pěst a dřevo jsou starými přáteli. Přirazím hlavu k panelu, div si nevtláčím ozdobnou lištu do čela, rovné čáry se ale nepřestávají kroutit. Šeptám dveřím. Cítím, jak se moje panika vsakuje do jejich prasklin.

„Prosím,“ žadoním. „Prosím. Je sobota. Když dovolíte Timothymu přijít, sním tu ohavnou břečku, které říkáte jídlo.“

Dají mi papíry. Čisté bílé listy velikosti čtvrtarchu, nelinkované, přesně jak jsem si přál. Doktor Churchward mi je posune přes stůl a zároveň zkroutí divně pusou. Myslel jsem si, že je to vzteklá grimasa, dokud jsi mi nevysvětlil, že je to nervový tik. Proč je nervózní? Bojí se pořád, že vyskočím na stůl a kopnu ho bosou nohou do tváře, jako jsem to udělal, když mi bylo dvanáct a když mi řekl, že nikdy neodeslali jediný z mých dopisů pro Jessie? Zlomil jsem si tehdy dva prsty, jeho nos ale skončil stejně. Z doktorovy krve na mé kůži se mi udělalo špatně.

Někdy při našich hovorech pozoruji ten hrbolek u kořene jeho nosu, který nezmizel ani po třinácti letech, a sleduji, jak mu na krku vystupují žíly a tváře zalévá temně červená barva. Doktor Churchward mě nemá rád. To je v pořádku, já ho také nemám rád. Poděkuji mu ale, když mi dá papíry, o něž jsem žádal. Použiji slovo děkuji, které mě naučila Jessie a které jsem zapomněl používat, dokud jsi mi ho nepřipomněl.

Sedím u svého stolu. Není to opravdový pracovní stůl, sedím na rozviklané židli z ohýbaného dřeva, kterou ale mám rád, a u mahagonového stolku, který považuji za stůl.

List papíru leží přede mnou a čeká. Vedle něj stojí hranatá sklenička inkoustu Quink. Jedná se o smyvateľný inkoust s názvem Královská modř, na téhle podmínce jsem trval neústupně. Nesmyvateľný modrý inkoust má totiž ohavnou barvu, ani modrou, ani černou, je jako barva hřichu, zatímco smyvateľný modrý inkoust má stejný odstín jako tvoje oči. Ne, nebudu na to myslet, bolest v hrudi by se stala nesnesitelnou. Já se ale dnes musím soustředit, což vždycky není snadné, protože mi dávají drogy do jídla. Dnes ráno jsem odmítl snídani, díky čemuž teď dokážu myslet přesně a pamatovat si všechno naprosto jasně.

Vezmu svoje plnicí pero značky Swan, namočím hrot do skleničky s modrým inkoustem, zmáčknu píst a nasaji inkoust do malého gumového zásobníku. Zjistím, že tenhle jednoduchý úkon mi působí potěšení. Obdivuji, jak je výkonný, chytrý. Vryji si do paměti, že musím zjistit vynálezce plnicího pera.

Rozhodnu se, že začnu od začátku. Jedině tak zjistím, proč jsi nepřišel.

Nejdříve jsem chtěl začít od konce a vracet se dozadu, to by ale byla chyba. Když jsem v noci seděl na židli u okna a čekal, jestli se neobjevíš v zahradě a nedáš mi znamení bliknutím baterky, došlo mi, že bych zvolil špatný postup, že musím prostudovat všechno ve správném pořadí. Lineárně. Logicky. Jedině tak nepřehlédnu žádnou stopu.

Sherlock Holmes nikdy nepřehlédl žádnou stopu. Když se budu řídit jeho metodami, nahlédnu, jak říkal doktor Watson o svém geniálním příteli, „hluboko do rozmanitých zlolajností lidského srdce“.

První návštěva. Byla stejně ostrá a nečekaná jako cejch vypálený do chodidla. Dva čtrnáctiletí chlapci se zraňují navzájem svými slovy. Byl 25. červenec 1921. Jím svou snídani, je stejná jako posledních dvacet let. Dvě smažená vajíčka a toast, tři pečená rajčata a tři pečené žampiony. Jídlo na talíři jím vždycky v protisměru hodinových ručiček, jasně žluté středy vajíček si nechávám vždycky až na konec.

V místnosti nás bylo dvanáct – myslím dvanáct lidí. Personál nepočítám mezi lidi. Mají falešné tváře a za těmi maskami se ukrývají hlídací psi, jejich zuby jsou ostré jako jehly a přes ně se přenáší jed do mé krve. Nás dvanáct se podívalo ke dveřím, v nichž ses náhle objevil ty. Blondaté kadeře jsi měl rozfoukané větrem a na tebe příliš dlouhé nohy. Z tvé vzpřímené postavy zavanula tak silná vůně svobody, že jsem div nezavyl zuřivostí.

Kůže na krku mě začíná brnět, cítím bodavé jehličky bolesti, ohlašuje se tak další epizoda. Takhle říkali momentům, kdy se přestávám ovládat. *Epizody*. Jako části příběhu. Epizodický příběh mého života. Odvrátím pohled a soustředím se na vajíčko, posolím si ho a toast rozkrájím na malé trojúhelníčky. Sedím sám u čtvercového stolku, mám rád, když blízko mě nikdo není. Slyším, jak si stavíš židli proti mně, vidím, jak se lokty opřeš o můj stůl. Bojuji ze všech sil, abych nevyslovil slova, která si mi derou na jazyk. Strčím si ruce mezi kolena, abych tě nemohl udeřit. Kdyby mě potkala epizoda v jídelně před všemi ostatními, nečekaly by mě jen injekce.

„Dobré ráno, Georgie. Já jsem Timothy.“

Georgie, Georgie, Georgie. Jen jediná osoba na světě mě oslovovala *Georgie*.

„Běž pryč.“ Nedívám se na tebe.

„Rád bych s tebou mluvil.“

„Ne.“ Odsunu si židli co nejvíc dozadu.

„Georgie, prosím. Dalo mi dost práce tě najít.“

„Nenašel jsi mě, protože jsem se neztratil.“

„Mně ses ztratil.“ Zaváhal. „A Jessie také.“

Vytáhnu kapesník, rozložím ho a dám na obličej, přidržuji si ho konečky prstů. „Běž pryč. Běž pryč.“

Natáhneš ruku a sebereš mi kapesník, odkryješ mi tvář. Pořád se ti ale nepodívám do obličeje. Všimnu si, že máš špinavý rukáv od mého žlutku. Kousnu se do jazyka, pusu mi zaplaví měďnatá příchut'. V tu chvíli mě zaujmou tvoje ruce. Nepatří k tvým lesklým blondatým kudrnám, ani k hlasu, kterým vyzýváš okolí, aby tě milovalo. Tvoje ruce patří dělnému člověku. Jsou určené k tomu, aby stavěly věci. Vykopávaly věci. Tvořily věci. Na levém palci máš dlouhou zubatou jizvu, kůže je v tom místě stříbřitě bílá. Je to památka na pilu, která se ti smekla? Nebo sis roztrhl ruku o skálu? Jestli hned teď neodejdu, probodnu ti zápěstí vidličkou, a tak se přinutím vstát. Ty se ale nakloníš dopředu, příliš blízko ke mně, i když se mě nedotkneš. Jako bys věděl, že se mě nesmíš dotknout.

„Georgie,“ řekneš svým tichým vemlouvavým hlasem, „promluv si se mnou. Prosím.“

Britské muzeum ve čtvrti Bloomsbury podobné mohutné pevnosti dávno-
ověku je pevně usazené v srdci Londýna. Sir Robert Smirke navrhl
budovu v roce 1832 jako stánek pro nejvybranější a největší sbírku staro-
dávných artefaktů na světě. Zakladatelem sbírky se stal sir Hans Sloane.
K jejímu rozšíření přispěli horliví sběratelé jako například sedmý hrabě
z Elginu, který nechal přemístit do muzea mramorové sochy z Parthe-
nonu na athénské Akropoli.

Jessie si pokaždé pomyslela, že nešlo o žádné přemístění, ale o loupež.
O vydrancování chrámu.

Klouzala pohledem po velkolepé budově v neoklasickém stylu se čtyři-
ačtyřiceti jónskými sloupy, které byly vyšší než třináct metrů. Jessie měla
hlavu přeplněnou fakty. *Robert Smirke. Hans Sloane. 1823. Čtyřiačtyřicet
sloupů.* Způsobil to Tim, který ji doslova bombardoval údaji.

Blížila se k muzeu po Great Russell Street, hlavní dopravní tepně lemo-
vané stromořadím. Při přecházení ulice vedoucí od Bloomsbury Square
musela uskočit před vozem naloženým sudy piva. Podívala se na masivní
štít nad hlavním vchodem do muzea a v hlavě se jí rozezněl Timův hlas,
jenž překypoval nadšením a znalostmi.

„Vidíš ty sochy na frontonu?“

Jessie se tehdy zakabonila na patnáct alegorických postav umístěných
nad vchodem.

„Jejich autorem je sir Richard Westmacott. Byly instalovány v roce 1852,“
poučil ji Tim. „Jsou úžasné, co říkáš? Škoda že jsou tak vysoko, lidé –“

„A lidé je považují,“ přerušila ho Jessie, „za symbol britské arogance
a nenasytlosti.“

„Jess, nezačínej zase.“

„Jak by se ti líbilo, kdyby se Egypťané, Italové či Řekové chovali stejně
jako my? Kdyby přijeli sem a ukradli nám zbytky naší historie? Byl bys
první, kdo by křičel: ‚Tak pozor, na tohle nemáte právo!‘“

Podíval se na ni vážnýma modrýma očima. Káravýma očima. Očima, jež ji dokázaly přimět, aby si povzdechla a měla chuť svá slova vzít zpátky.

„Jess,“ řekl Tim a chytil ji rukama za ramena, přinutil ji zastavit se na chodníku, „nebýt výzkumníků a archeologů, kteří zasvětili svoje životy záchraně nádherných památek historie z pouští, moří či plesnivých sklepů, civilizace by tyto poklady ztratila navěky. Stačí si jen vzpomenout na Henryho Salta! Nebo na Howarda Cartera!“

Přestal jí svírat jedno rameno a mávl směrem k obrovité budově, v níž pracoval. Jessie ta stavba vždycky připadala impozantní, jakkoli se tomu pocitu bránila.

„Vděčíme jim za tak mnoho,“ připomněl jí Tim.

„Zlodějům,“ zamumlala Jessie.

„Správcům světového tvořivého ducha.“

„Lupičům.“

„Jen počkej, až uvidíš Amenhotepovu hlavu.“ Oči mu zářily jako dva drahokamy. A vlasy, které nosil delší, než se líbilo jejich otci, se mu leskly na slunci jako ryzí zlato.

Jessie vzala bratra za ruku, vzdychla rezignovaně a řekla: „Veď mě, můj věrný příteli a společníku.“

Zaklonil hlavu a rozesmál se. Přidala se k němu, protože jeho smích se nedalo odolat. Oslovení, kterým se Sherlock Holmes obracel k drahému doktoru Watsonovi, znovu, jako už mnohokrát předtím, upevnilo vazbu mezi Jessie a Timem, jíž hrozilo oslabení.

Jessie vyběhla po schodech nahoru. Byla si jistá, že najde Tima v muzeu. Určitě dnes přišel do práce, protože nemohl být bez své keramiky; hladil ty střepy, čísloval je, mluvil na ně. Jessie se shovívavě zasmála. Ledový vítr vanoucí od Great Russell Street odnesl její smích pryč. *Time, buď v muzeu. Přestaň trucovat, už jsi mámu s tátou vystrašil víc než dost.*

Jessie pospíchala prostornou vstupní halou, minulost ji ale i tak doběhla; neotřela se však o ni jen lehce, nezavrněla ospale, naopak se na ni vrhla s vytaženými drápy. Mléčně zakalené slepé oči římských a řeckých soch drásaly Jessie konečky nervů a způsobily, že zůstala k jejich kráse netečná. Jessie přidala do kroku, podpatky jí klapaly na podlaze z pískovce vytěženého v hrabství Yorkshire. Dech historie jí byl v patách, cítila na krku

jeho chladný dech. Viděla, jak se návštěvníci loudají pomalu od jednoho exponátu k druhému, vychutnávají si pohled na záhyb pláště na mramorové soše či ladnou křivku dívčiny paže.

Proč se nechovám stejně? Proč se také nezastavím a nekochám se?

Tim byl vším tady okouzlený. Proč by nemohla taky? Přinutila se zastavit před dalším exponátem. Podívala se na obrovskou třímetrovou hlavu z červené žuly. Jessie poznala, komu ta hlava patřila, nemusela se ani dívat na informační štítek. Zachycovala Amenhotepa III. a patřila k Timovým nejoblíbenějším, uchvacovala ho svou ohromností a královskou majestátností. Pěst tohoto velkého egyptského faraona kdysi svírala vládu nad životem a smrtí. Na hlavě mu seděl velký žulový *pšent*, dvojité koruna, jež vznikla spojením korun vládců Horního a Dolního Egypta. Část faraonova obličeje chyběla; Jessie potěšila tahle slabost.

„Objevitelem téhle skulptury byl Giovanni Belzoni,“ řekl jednou Tim Jessie. „Přivezl ji z Luxoru v roce 1817. Tuhle tři tisíce let starou hlavu a šestimetrovou levou paži přepravovali osm dní z chrámu bohyně Mut v Karnaku k řece, ačkoli se jedná o vzdálenost jen necelých dvou kilometrů. Odtud je převezli lodí po Nilu do Alexandrie a pak až do Londýna. Jen si to představ!“

Jessie se tím nezatežovala. Místo toho zabočila rázně do dlouhé chodby, pospíchala pryč od hypnotické obrovité tváře z červené žuly. Když ale zvedla ruku, aby zaklepala na jedny z dveří, neubránila se otázce, co se asi odehrává v hlavě člověka, který se denně zaobírá předměty a lidmi starými tisíce let. Připadá mu smrt reálnější než život?

Jessie se nikdy neohlížela zpátky, nesnesla by to.

„Pan Kenton?“ Muž v malé vydýchané kanceláři si přejel přátelským gestem po kníru. „Měla byste se obrátit na Anippe Kalímovou. Pracují spolu dole v suterénu, on tu ale dneska není.“

„Viděl jste ho nedávno?“

„Slečno Kentonová,“ zasmál se muž přidušeně, „nevěřila byste mi, co tady všechno vidím.“ Posunul si čepici se štítkem dozadu. „Ale ne, posledních pár dní jsem vašeho bratra skutečně neviděl. Až ho najdete, vyřídte mu, že starý Charlie děkuje za poslední skvělý tip.“

„Jaký tip?“

„Na Bleska. Hodil mi slušný balík.“ Když viděl její nechápatý výraz, dodal: „Ve White City.“

Došlo jí, o čem mluvil. „Na chrtích závodech?“

„Přesně tak.“

Tim jako hazardní hráč? Jessie se zamračila. Neměla o tom tušení.

Jessie si připadala jako vetřelkyně, když vstoupila do místnosti, v níž Timothy pracoval. Prostor měl protáhlý tvar a vysoký strop, podél stěn stály prosklené skříně s historickými artefakty. Nádoby z pálené hlíny a stříbrné amulety ve společnosti neobyčejně krásných ozdob z korálků, láskyplně naaranžovaných na pásech vaty. Figuríny z alabastru a bronzové sochy upíraly na Jessie starobylé oči. Spodní části skříní vyplňovaly tucty mahagonových zásuvek. Jessie nepochybovala, že přetékají věcmi, ze kterých se jejímu bratrovi sbíhají sliny stejně jako z datlí, když byl malý kluk. Ostré elektrické světlo dopadalo na velké podlouhlé pracovní stoly umístěné uprostřed. Ve vzduchu se vznášela vůně sádry a také nějaké chemikálie, která zanechávala na Jessiině jazyku voskovitou pachutí.

V místnosti byla jediná osoba, nakláněla se nad jedním ze stolů. Tou osobou byla mladá žena, jejíž husté černé vlasy byly spletené do copu a sepnuté na temeni. Její pokožka měla barvu tmavé vaječné skořápky. Jessie ji krátce sledovala, jak pracuje, a teprve pak ji oslovila.

„Jste slečna Anippe Kalímová?“ zeptala se.

Mladá žena se teprve až v té chvíli podívala na Jessie, i když musela předtím slyšet její kroky. Měla tmavé oči. Nebyly ale černé jako uhlí, nýbrž jako noční obloha, jako černá v černé. Jednotlivé vrstvy černé se vršily na sebe a uvnitř té černě se mihotala zvláštní světla.

„Ano, jsem Anippe Kalímová.“

Patřila k typu žen, které se vám vždycky podívají přímo do očí. *Nechce mě tady.* Jessie cítila, jak ji vlna silného odporu zašimrala na kůži.

„Omlouvám se, že vás vyrušuji,“ řekla Jessie.

Jak se přiblížila k Anippe, ta dala ruce nad úlomky kosti ležící před ní, jako by je chtěla chránit před cizími zraky. Mladá žena měla na sobě našedlé hnědé šaty, které jí sahaly téměř až ke kotníkům, a přes ně naškrobený bílý propínací plášť. Ještě než se Anippe otočila tváří k Jessie, strčila si ruce do kapes.

„Co si přejete?“ zeptala se.

„Jmenuji se –“

„Vím, kdo jste.“

Jessie hleděla upřeně na ženu. Odkud ji Anippe mohla znát? „Jste Jessica Kentonová.“

V tmavých velkých očích se jí cosi zablesklo, něco jako malá jiskřička pobavení. Anippe měla příliš ostré rysy obličeje, takže se nedal označit za krásný; jedinou výjimku tvořily hezky tvarovaná ústa a plné rudé rty. Její obličej však jednoznačně přitahoval pozornost. A intenzita přitažlivosti téměř nedovolila člověku od něj odtrhnout pohled. Anippe byla vysoká a štíhlá jako rákos papyru, z pohybů jejího těla číselly přesnost a uváženost. Jessie se cítila v nevýhodě, nechápala však důvod.

„Řekl mi o vás,“ prohlásila Anippe. „Popsal mi vás.“

„Kdo? Starý Charlie?“

„Ne, Timothy. Ukázal mi fotografii.“

„Mou fotografii?“

„Ano.“ Náhlý úsměv změkčil linie její tváře, Anippe zamrkala hustými tmavými řasami. „Timothy...,“ vyslovila jeho jméno s přízvukem na poslední slabice, čímž mu dodala exotický přídech, „...mi řekl, že jste jeho *ureus*.“

„Cože jsem?“

„Jeho *ureus*.“

„Co je to?“

Jessie se příliš nezamlouvala představa, že Timothy mluvil o ní se svou dívkou. Ta se nyní otočila ke stěně za sebou a podívala se na zarámovanou fotografii impozantní sochy.

„To je Ramesse II.,“ vysvětlila Jessie, „největší faraon starověkého Egypta. Vládl před třemi tisíci roky v tehdejší Nové říši, byl panovníkem šedesát sedm let, patřil k 19. dynastii. Tahle socha stojí v chrámu v Karnaku, v tak nádherném a rozsáhlém komplexu, že když jsem ho uviděla poprvé, klesla jsem na kolena do písku, zasažená úžasem a bázní.“

Jessie si nedokázala představit, že by si tahle hrdá žena klekla před kým-koli. „Kde je Timothy?“ zeptala se.

Anippe přešla její otázku bez povšimnutí. „Vidíte ozdobnou pokrývku, kterou má Ramesse na hlavě?“

„Ano.“

Pokrývka se trochu podobala čepci jeptišky a sahala faraonovi až na ramena.

„Říká se jí *nemes*,“ vysvětlila jí mladá žena. „A vidíte tu část vpředu, která přidržuje *nemes* na hlavě?“

Jessie si prohlížela zamračeně fotografii. „Vypadá to jako hadí hlava.“

„Přesněji řečeno je to hlava kobry. Jedině faraon směl nosit kobru na svém *nemesu*. Kobra byla znakem královské moci, kobra plivající jed na útočníka sloužila jako ochrana panovníka před zlem.“ Anippe roztáhla plné rty do širokého úsměvu, její lícní kosti ale zůstaly napjaté a ostře řezané. „Té kobří hlavě se říká *ureus*.“

„Skutečně?“

„Ano. Timothy vás vnímal jako svého *urea*.“ Prohlédla si mlčky Jessiinu tvář a pak dodala tichým uctivým hlasem: „Je to velká pocta být považovaná za *urea*.“

„V tom případě si ten mizera myslel, že je faraon!“ odsekla Jessie našťavaně. Kolik toho Anippe věděla o ní?

Ta se rozesmála, její smích průzračný jako křišťál proletěl kolem skříní a zaryl se Jessie do uší. Snažila se ho vydloubnout, ale nešlo to. Jessie si všimla, jak se Egyptanka dotkla šály na krku, v níž se střídaly modrá a zlatá barva. Tim jí jednou řekl, že staří Egyptané považovali tyhle odstíny za barvy věčného života, a že když Howard Carter našel Tutanchamonovu posmrtnou masku, blyštěla se zlatem a lazuritem. Anippe měla na sobě šálu stejných barev.

„Hledám Timothyho. Viděla jste ho, slečno Kalímová?“

„Ne, tento týden se v práci ještě neobjevil.“

„Víte, kde je?“

„Nevím. A vy to víte?“

„Kdybych to věděla, tak bych nebyla tady.“

Rozhostilo se ticho, vyplnilo prostor mezi nimi, bylo stejně hmatatelné jako kosti na stole. Jessie ucítila sucho v ústech. Nabyla přesvědčení, že šlo o něco závažnějšího než jen o Timovo trucování.

„Musím bratra najít,“ řekla rázně. „Dělám si o něho starosti.“

Couvla kousek dozadu, zadívala se na jednu z prosklených skříní, chtěla Anippe poskytnout čas k přemýšlení. Naklonila se blíž ke skříní, vnímala

rozmazaně jakýsi sytý tyrkysový předmět, zatímco se snažila přimět mozek k jasnému myšlení.

„Vím, že jste přišla s Timothyem do domu našich rodičů a že to bylo ráno ten den, co zmizel.“

„Ano, byla jsem tam.“

„Proč jste tam s ním šla?“

„Protože si přál, abych se setkala s vaší matkou.“

„Je mi to líto. Omlouvám se za matčino...“

„Nemusíte, jsem na to zvyklá.“

Jessie se otočila k Anippe. Lidé ji považovali za outsidera. Soudili ji vždycky podle barvy kůže. Ženina mladá tvář znehybněla, nedalo se z ní vyčíst ani náznakem, co se odehrávalo v její mysli. Nebo v jejím srdci.

„Milujete ho?“ zamumlala Jessie.

Anippe Kalímová přivřela víčka, až pod nimi zbyla jen tenká čára tmy. Náhle udělala krok vpřed, ocitla se tak blízko Jessie, že ta cítila její horký dech a mohla pozorovat nepatrnou prasklinu v pečlivě nahozené fasádě. Anippe ji popadla za zápěstí a pevně je sevřela.

„Jessie, jste jeho *ureus*,“ zasyčela tiše. „Ochraňte svého bratra.“

„Před čím? Před kým?“

Před tebou? Takhle to myslíš?

Anippe Kalímová skočila k pracovnímu stolu a začala se prohrabovat úlomky kostí, posouvala je sem a tam jako kousky skládačky.

„Před ženami!“ pronesla pohrdavě, jako kdyby ona sama patřila k nějakému jinému druhu. Nezavadila o Jessie už ani pohledem. Jejich rozhovor skončil.

Jessie zůstala nehybně stát. Dlouhé dusné ticho narušovalo pouze klapaní kostí. Jakmile Jessie získala nadvládu nad slovy ve své hlavě, nasadila si úsměv a přistoupila znovu ke stolu. Vzala jednu kost a potěžkala ji v ruce.

„Tak,“ řekla Jessie tiše, „to by stačilo. Teď mi laskavě povíte, co víte o tom, co Timothy dělal a co se mu podle vás mohlo přihodit.“

Tmavé oči ztratily svůj klid.

„Slečno Kalímová?“

Tmavé prsty zatahaly za modro-zlatou šálu. „Od pátku jsem Timothyho neviděla ani jsem o něm neslyšela.“

„Co se stalo po tom, co jste odešli z domu mých rodičů?“

„Nic.“ Anippe pokrčila štíhlými rameny. „Byli jsme tady a pracovali.“

„Zlobil se Tim na svou matku?“

„Ano.“

„A co jste dělali po práci?“

Najednou se objevila mezera. Slepé místo. Jako kdyby ženina inteligentní mysl narazila do cihlové zdi.

„Rozloučili jsme se.“

„Pohádali jste se? Naštval se podruhé v týž den? Odehrálo se to takhle?“

Jessie viděla, jak se tvář Anippe zahalila stejně neprodyšnou strnulou maskou, jaká zakrývala i Tutanchamonův obličej. Nakonec Egyptanka řekla: „Chtěli jsme navštívit přednášku profesora Bascombea o nových úžasných nálezech v Gíze nedaleko Káhiry, ale...“ Anippe zamrkala a dodala: „Tim prohlásil, že musí jít někam jinam.“

„Kam?“

„Nevím.“

„Zeptala jste se ho?“

„Ne.“

Jessie to nechápala. Tahle mladá žena byla příliš hrdá na to, aby se zeptala, a Tim zase příliš pohroužený do vlastní vřavy, aby si toho všiml. Rozjel se do Putney za svou velkou sestrou? Ten pátek byla s Tabithou v jazzovém klubu. Jessie ucítila ránu do žaludku, jako by ji kopl mula, přesto sebou ani netrhla. Tou ranou se ozvala její stará přítelkyně provinilost.

„Zavolejte mi, prosím, kdyby se vám Tim ozval, nebo kdybyste zaslechla cokoli, co by mohlo pomoci.“ Jessie položila navštívenku na mahagonovou desku stolu. Kousek tuhého papíru vypadal tak nepatřičně vedle starých kostí, jako kdyby se dílek roku 1932 propadl puklinou do nesprávného milénia.

Anippe se neobtěžovala na navštívenku podívat.

„Na shledanou, slečno Kalímová.“

Egyptanka jí odpověděla sotva znatelným kývnutím hlavy. Jessie zamířila pryč, pronásledoval ji pocit frustrace, jako kdyby cosi zuřivého šmátalo ve tmě. Její kroky na podlaze zněly ozvěnou, nelišily se od kroků na podestě, které jí zněly v hlavě.

Mám hlad. Prosím, mám hlad.

Ta slova byla tichá, uzamčená v očích, jež vzhlížely netečně k Jessie. Ty oči patřily k umouněnému děvčeti, jež sedělo na obrubníku, vyzáblá kolena přitažená k hrudníku. Děvče mělo na sobě tenký kabátek přepásaný motouzem a na nohou boty s uříznutými špičkami, aby se do nich vešly prsty. Děvče natáhlo ochablou ruku k Jessie procházející kolem ní. Jakmile se mince dotkly její dlaně, dívčina ruka sklapla jako past na myš. Děvče se vydrápalo na nohy a zmizelo v boční ulici, proběhlo pod prádlem, které viselo na šňůrách.

Jessie se dívala za hubenýma nohama děvčete a zmocnil se jí vztek. Národní vláda byla banda podvodníků, nesnažili se ani trochu vyřešit ekonomickou krizi v Británii. A premiér Ramsey MacDonald byl hlupák, ňouma, který se zpronevěřil svým socialistickým idejím. Novinové titulky byly den ode dne horší, Jessie se svíral žaludek při pohledu na zoufalce čekající ve frontě na polévku pro chudé. Té katastrofě říkali Velká hospodářská krize. I tak se ale našel člen parlamentu, který drze prohlásil, že se nejedná o nic víc než o pokles ekonomiky. Na označení stejně nezáleželo, protože pro muže a ženy v ulicích se tím nic nezměnilo. Továrny byly zavřené. Chyběla práce. A chléb na stole. Nejhuře postižení byli dělníci ve Skotsku, Walesu a v severní Anglii, kde vládla masová nezaměstnanost, ale i tady ve východní části Londýna byla situace hroživá.

A k dovršení té hrůzy se jim ministr vnitra, sir John Gilmour, chystal sebrat střechu nad hlavou snížením podpory v nezaměstnanosti a zřídit instituci, která bude posuzovat potřebnost žadatele o podporu. Zrůdnost tohoto kroku vyvolala neklid v celé zemi, Jessie cítila ve vzduchu napětí, válelo se jako hustá žlutá mlha po londýnských ulicích plných bezmoci a beznaděje, na nichž se krčili lidé s tvářemi ošlehanými od větru. Jessie se z toho napětí ježily chloupky na pažích, styděla se, že ona sama má teplý zimní kabát.

„Archie, otevři ty zatracené dveře!“

Jessie bušila do dřevěné výplně s oprýskanou barvou, v nose ji štípal pach vlhké hniloby. Zchátralý dům se nelišil od okolních staveb; jejich řady stály zády k sobě a vytvářely dohromady špinavé bludiště. Dům měl pár kamenných schodů, které vedly do suterénu. Jessie sešla po těchto rozpadajících se schodech a zabušila na dveře Archieho Dashingtona. Na dně třímetrové schodišťové šachty se válelo nejružnější smetí: krabičky od cigaret značky Woodbine, zamaštěné papíry od smažené ryby a hranolků, promáčený výtisk *Sunday Pictorial* a dokonce i rozbitý mandl na šaty. Jessie věděla, že Archieho by ani nenapadlo uklidit ten nepořádek, něco takového neměl v krvi.

Jessie dávala jedním okem pozor na krysy a znovu zabušila na dveře. Zaslechla tiché šoupání nohou. Dveře se pootevřely a v nich se objevil mladý muž s očima slepýma jako krtek a s rozčuchanými zrzavými vlasy, který byl přibližně stejně starý jako Jessie. Na sobě měl košili z bavlněného flanelu bez límečku, kterou si zastrčil do neforemných kalhot. Vypadal – ale jen zdánlivě – jako dělník. Jessie znala Archieho od doby, kdy mu bylo třináct a kdy udělal ve škole Timovi monokl.

„Sakra, Jessie! Odkdy se chodí na návštěvy za ranního kuropění?“

„Krucinál, Archie, vždyť už je skoro jedenáct. Tomu ty říkáš kuropění?“

Zamrkal na ni neklidně. Svůj původ možná dokázal zamaskovat obnošeným oblečením, jakmile ale promluvil, prozradil se akcentem typickým pro vyšší třídu, stejně jako výběrem slov, která jako by vypadla z dřevěné krabice na svačiny, jakou používali žáci internátních škol.

„Archie, potřebuji s tebou mluvit. O Timovi.“

„Vážně?“ Neotevřel dveře ani o píd' víc.

„Můžu dál? Venku je odporná zima.“

Nepohnul se, nepozval ji dovnitř, a tak vykročila proti němu a donutila ho couvnout do vlhké předsíně.

„Teď se mi to moc nehodí,“ zamumlal a se zpožděním se zastavil.

„Příští týden by...“

Jessie se usmála. „Ale no tak, Archie. Slibuju, že neprozradím nikomu, koho nebo co schováváš uvnitř.“ Políbila ho na pihatou tvář. „Pokud to ovšem není Tim.“

„Tim to není.“

„Tak pojďme dovnitř a promluvme si.“

Zavěsila se do něho a nasměrovala ho k obývacímu pokoji. S muži Archieho typu, kteří se narodili do světa výsad a bohatství, to bylo stejné. Možná řídili Britské impérium, zato netušili, jak odporovat ženě. Podle Jessie za to mohlo dětství strávené s dominantní chůvou v naškrobené bílé uniformě, která s pomocí lžice ovládala nechráněné mladé klouby na prstech rukou. Jessie netušila, proč se Archie Dashington rozhodl žít v tomhle ponurém dělnickém brlohu a na druhé straně přijímat štědrou měsíční apanáž od otce, ministra v MacDonaldově koaliční vládě. Archie, pokud jí bylo známo, zcela určitě nepracoval, přesněji řečeno ještě nikdy nepracoval, a to od chvíle, kdy společně s Timem absolvovali prestižní Harrow School. Jessie otevřela rázně dveře, Archieho přitom nepřestávala držet za paži pro případ, že by chtěl vzít do zaječích.

Jako první ji do nosu udeřil hrozný puch. Ze špinavých ponožek i kyseleho dechu lidí s prázdnými žaludky. V malém pokoji se tísnilo minimálně dvacet mužů. Nikdo nevydal ani hlásku. Jessie cítila na sobě jejich podezíravé pohledy, zatímco jejich zakaboněné tváře se ztrácely v závoji popelavě šedého cigaretového kouře. Všichni muži byli hubení jako chrti a oblečení v dělnických šatech. Postávali v hloučcích, seděli na holém linoleu a několik se jich opíralo o vlhké zdi. Jessie vnímala jejich nepřátelství.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravila je vesele.

„Kdo je to?“ zeptal se něčí hlas. Patřil muži ve špinavé placaté čepici se štítkem, který žvýkal chlebovou kůrku. Jessie zjistila, že všichni muži drží v ruce nějaké jídlo.

„Sestra jednoho z mých přátel,“ odpověděl Archie a pokrčil prezíravě rameny. „Dělá si kvůli něčemu starosti. Nemusíte se nijak znepokojovat.“ Archie se proplétal mezi muži a postrkoval Jessie k mrňavé kuchyňce na konci místnosti. Okamžitě za nimi zavřel dveře. Ještě než tak stačil udělat, ruka muže sedícího na zemi se vymrštila a chytila Jessie za lýtko. Označit tu kuchyňku za mrňavou bylo přehnané, ten prostor byl asi tak velký jako telefonní budka.

„Proboha, Archie! Co to má znamenat?“

„Nic, je to jen pár mužů.“

„To vidím. A co jsou zač?“

„Demonstranti, odboráři.“ Naklonil se k ní, zatvářil se znepokojeně.

„Necháš si to pro sebe, ano?“

„A proti čemu demonstrují?“

„Proti zákonu o posouzení potřeby podpory.“

„Bože, Archie, zešílel jsi?“

„Ne.“

Národní hnutí nezaměstnaných dělníků dalo dohromady tisíce lidí z celé země, kteří měli pochodovat Londýnem a předat petici parlamentu. Proti tomu zákonu. Petici podepsal milion lidí. Lidský had z tisíců pochodujících s transparenty se očekával na masovém shromáždění v Hyde Parku příští úterý, to znamená 27. října. Začaly se ale rychle šířit řeči, že všechno organizují komunisté. Že chtějí svrhnout vládu. Že Londýnu hrozí nebezpečí. Panika prosakovala zpod zavřených dveří vládních úřadů po celém Londýně. V chudinských čtvrtích East Endu zavládla napjatá atmosféra. Jessie stojící těsně vedle Archieho si všimla vzteku v jeho očích. A ještě něčeho jiného. Pocitu hanby. Viděla tmavě šedý paprsek hanby, který mu z nich vyzařoval.

„Policie bude na ně nachystaná,“ řekla varovným hlasem, ale zároveň dostatečně tiše, aby ji muži v pokoji neslyšeli.

„Právě proto to nesmíš nikomu říct. Slibuješ, Jess?“

Přikývla. „Nechám si to samozřejmě pro sebe. Uvědomuješ si ale to riziko?“

Opřel se zády o dveře a špičkou boty strčil do cigaretového špačka na zemi. „Někdo těm chudákům musí pomoci. Stydím se za vládu.“ Podíval se na Jessie. „A za tátův podíl v ní.“

Podívali se na sebe v miniaturní kuchyňce s mastnými zdmi a mezi nimi přeskočilo porozumění. Oba se snažili odpoutat od svých otců, to je vždycky jako přátele spojovalo. Nikdy o tom ale nemluvili, neprobírali to. Jako kdyby slova mohla způsobit příliš velkou škodu, prolít příliš mnoho krve.

„Archie, je mi to líto.“ Jessie se dotkla prsty jeho rukávu. „Nenech se ale zatáhnout do průsvihu. Tihle muži se chtějí rvát, jsou celí nažhavení.“

„A ty bys na jejich místě nebyla?“

„Nechci, aby se ten tvůj hezký nos dostal do diskuse s policejním obuškem.“

Napjaté svaly v tváři se mu uvolnily, Archie najednou vypadal mladší,

proměnil se v onoho kluka, který býval králem školy v tlučení špačků. Natáhl se po promáčknuté cínové konvici, napustil do ní vodu a postavil ji na plynový hořák. Zvládl to všechno, aniž by musel udělat jediný krok.

Pročíš si ohnivě rudé vlasy a soustředil se na Jessie. „Tak mi pověz, co ten tvůj sakramentský bratr vyvedl tentokrát.“

„Ztratil se.“

„Cože?“

„Ztratil se.“

Archie se rozesmál, výbuch smíchu zčeřil chladný vzduch.

„Nesměj se,“ okřikla ho. „Nebyl už týden v práci. Nikdo ho neviděl od minulého pátku.“

„Minulého pátku?“

„Ano. Víš, kde je?“

„Ať se propadnu do země! Říkáš, že zmizel?“

„Víš, kam šel minulý pátek?“

„Vlastně ano.“ Archie natáhl ruku nad hřejivý modrý plamen. „Na stejné místo jako skoro každý víkend. Byl tím posedlý.“

„Tim že byl něčím posedlý? Nikdy se o ničem nezmínil – s výjimkou egyptské sbírky v muzeu.“

„Neřekl ti to, protože věděl, že by se ti to nelíbilo. Znáš ho přece, jak mu záleží na souhlasu velké sestry.“

Jessie se zamračila. *Byla to pravda?* Tim to před ní obratně skrýval.

„Kam to šel?“ zeptala se naléhavě.

Archie zaváhal.

„Kam?“ Chytila ho za paži a zalomcovala jí. „Kam šel?“

Archie náhle zrozpačitěl a podíval se stranou. „Na spiritistickou seanci.“

„Něco takového může udělat jen idiot.“

„Proboha, Jess, šlo jen o hloupou seanci. Netvař se tak.“

Vylovila z kapsy klíče od auta. „Dej mi adresu.“

Seance.

To slovo syčelo a plazilo se jako had. Lezlo jí po zádech a vyvolávalo v ní třes. *Timothy, na co jsi myslel?* Cítila tlak na prsou. Toužila sednout si s bratrem a promluvit si klidně o jeho neuvěřitelné tajné posedlosti, místo toho se ale řítila po silnici A40 a svírala volant tak pevně, že jí zbělely

klouby na rukou. Její malé auto Austin Swallow proletělo kolem sobotního autokaru. Zahlédla odbočku na Denham Village.

S kým chtěl Tim navázat spojení? Koho tak dychtil kontaktovat?

Jessie zavrtěla rozzlobeně hlavou.

Hledání duchů zemřelých se stalo módní záležitostí, lidé pod tlakem chaosu se snažili najít radu v minulosti. Jako kdyby nestačilo, že předchozí generace nadělala ve věcech už tak pěkný nepořádek. Teď by měla ještě strkat prsty do přítomnosti. Všichni se zajímali o seance. Biddy Bradshawová, která dělala s Jessie ve studiu, věčně vyhrožovala, že na polední přestávku přinese spiritistickou tabulku s ukazovátkem. Seance se staly nejnovější společenskou posedlostí, která přitahovala racionální intelektuály stejně jako křehké mladé vdovy, jejichž muži padli ve válce. Jessie znepokojovalo, že nějaký národ může být tak naivní a tolik dychtit uslyšet hlasy mrtvých, místo aby naslouchal hlasům lidí umírajících hlady na ulicích.

Jak to mohla přehlédnout u Tima? Jak se stalo, že si nevšimla, že mu něco obrovitého zatížilo ramena a něco temného mu spoutalo mysl?

Dupla na brzdu, z nepřehledné zatačky se vyřítil cyklista se psem a choval se, jako by silnice patřila jen jemu. Zahoukala na něho.

Zpomal. Přemýšlej. Ber to po pořádku. Vrátila se ke chvíli, kdy viděla bratra naposledy. Šli spolu do kina na film *Tarzan, syn divočiny* s Johnnym Weismullerem. Předtím uvařila Timovi jeho oblíbené jídlo – játra na slanině. Vybavila si ho před sebou, seděl u stolu proti ní, široce se usmíval, oči měl plné nevinné modře. Neviděla v nich žádné mraky. Žádný závoj. Žádnou posedlost.

Jessie se cítila oklamaná. Tim byl jediný člověk, před kterým nemusela být ve střehu, jediný člověk, kterému se odvážila důvěřovat. A jediný, koho se odvážila milovat. Jako malá poznala, že láska je příliš nebezpečná, že je jako časovaná bomba, která tiká v hrudi člověka, dokud nevybuchne. A láska se znovu ukázala jako nespolehlivá věc. Nebylo radno záviset na ní. Poslední dobou Jessiin život probíhal dobře, a tak udělala tu hloupou chybu, že se uvolnila a ztratila ostražitost. Podívala se stranou, i když jen na okamžik.

Co z toho vyplývalo?

„Timothy!“

Tímhle tónem na něho mluvila, když jí jako malý ukradl některou z pečlivě ořezaných tužek na kreslení nebo když se tenisovým míčkem trefil do její skříně, zatímco se snažila číst. Nikdy nedokázala Timovi pořádně vyčinit, teď ale toužila lomcovat jím tak dlouho, až by mu vypadly oči z důlků – stejně jako to udělala, když ho poprvé našla v Georgieho posteli.

Začala mu smrt připadat reálnější než život?

Jessie zabočila vlevo na venkovskou cestu lemovanou živým plotem a jen silou vůle překonala zuřivou chuť praštit pěstí do klaksonu. Potřebovala ten tichý domýšlivý venkovský vzduch rozbít na kousky.